

POLSKA WALCZĄCA

ŻOŁNIERZ POLSKI NA OBCYZYŃNIE

FIGHTING POLAND — WEEKLY FOR THE POLISH FORCES — PRICE THREEPENCE

Wychodzi co tydzień

Dnia 28-go kwietnia 1945r.

Rok VII. Nr. 17

POLACY W NIEMCZECH

Wyzwolenie krajów okupowanych i w jeszcze większej mierze uwalnianie jeńców i niewolniczej siły roboczej trzymanej przez Niemców stwarza zagadnienia, które być może wywrą nieoczekiwany wpływ na oblicze Europy jutra. Wszystkie kraje staną przed olbrzymimi zadaniami repatriacji i odbudowy.

W miarę posuwania się wojsk alianckich winniśmy być przygotowani na ratowanie ludności polskiej w Niemczech. Jest to zadanie ciężkie, tym bardziej, że zastaje nas mało przygotowanych. Pewnym usprawiedliwieniem jest tu w ogóle brak przygotowania u Aliantów do ogarnięcia mas wędrującej ludności.

Ludność polska w Niemczech dzieli się na parę kategorii. Każda z nich ma inne możliwości i potrzeby, każda z nich wymaga posłania na teren Niemiec inaczej przygotowanych delegatów. Różnice są przede wszystkim natury prawnej, dalej zaś materialnej.

Pierwsza grupa to jeńcy. Ale i ci nie stanowią jednolitej całości — wojska alianckie traktują ich rozmaicie, zależnie od kampanii, w których brali udział.

Najprostszą sprawą z polskimi jeńcami wojennymi, którzy służyli w Armii Polskiej w Wielkiej Brytanii lub we Włoszech: Przede wszystkim wielu z nich zna mniej lub więcej język angielski, noszą wszyscy angielskie mundury. Ci przekazywani są bezpośrednio władzom brytyjskim, korzystają z praw i przywilejów żołnierzy alianckich, podlegając ich statutowi prawnemu. Mając przy tym możliwość porozumienia się z Anglosasami, automatycznie znajdują się z powrotem pod opieką Rządu Polskiego. Wydaje się, że dla nich nawet nie potrzeba budować organizacji przejmującej z rąk alianckich. Wystarczy w obozach zbornych uwolnionych jeńców oficer łącznikowy dla ich powitania i podarki P.C.K. lub Y.M.C.A., jak dla uwolnionych jeńców wszystkich armii.

Druga kategoria jeńców polskich — to żołnierze Armii Polskiej z Francji z r. 1940. Są oni traktowani przez wojska alianckie tak, jak jeńcy francuscy i odsyłani do Francji, gdzie mogą się nimi opiekować zainstalowane tam już polskie władze wojskowe, które winny mieć swych oficerów łącznikowych przy francuskich obozach przejściowych.

Jest to rzecz bardzo ważna z dwu względów. Przede wszystkim władze francuskie chętnie widzą zaciąganie Polaków do Legii Cudzoziemskiej. Wielu Polaków, szczególnie we Francji Południowej, którzy walczyli w partyzanckich oddziałach "Maquis" podpisało zgłoszenie do Legii, sami nie wiedząc kiedy. Niektórzy n.p. w przekonaniu, że to zgłoszenie do Polskich Sił Zbrojnych.

Drugim momentem, przez który możemy stracić ludzi, są rosyjscy oficerowie łącznikowi, działający na terenie całej Francji. Niektórzy nawet mówią po polsku i występują jako Polacy. Zdarzały się już wypadki ucieczki Polaków z rosyjskich obozów we Francji, zaciągniętych tam zwykłym oszustwem.

Trzecia wreszcie, największa i najbardziej trudna do zorganizowania, to kategoria jeńców z Kampanii Wrześniowej z 1939 r. Są ich cztery rodzaje, z których każdy jest inaczej traktowany przez alianckie władze wojskowe.

Najprostszą sprawą jest z oficerami, uwolnionymi z Oflagów. Podlegają oni statutowi prawnemu uwolnionych jeńców alianckich i normalnie zostają przesyłani do wyznaczonych przez nasze władze ośrodków. Tak samo ranni i chorzy, znajdujący się w szpitalach dla jeńców i wreszcie żołnierze, znajdujący się w obozach żołnierskich, w *Stalagach*. W każdym większym *Stammlager* jest ich jeszcze kilkudziesięciu lub w najlepszym razie — kilkuset.

Większość z nich jest młowie ubrana dzięki pomocy M.C.K. i P.C.K. Wyżywienie ich zapewniają alianckie władze wojskowe. Tak samo transport do odpowiednich ośrodków polskich. Dopiero tutaj rozpoczyna się istotne trudności. Większość tych jeńców jest ciężko chora. Olbrzymi procent gruźlicy, zaburzenia nerwowe, zniszczenie organizmu od głodu lub nadmiaru pracy — wymagać będą powstania olbrzymich ośrodków leczniczych. Zdaje się, że szkielec tej organizacji istnieje już we Francji. Natomiast brak personelu, pomieszczeń, pomocy lekarskich, środków leczniczych

i wreszcie żywności.

Druga grupa jeńców wrześniowych — to ci, którzy rozrzucony są małymi grupami po pracach w całym Niemczech. Przy każdej sposobności uciekają z zamkniętych pomieszczeń i wędrują na spotkanie wojsk alianckich. Nie mają oni nic prócz dziurawych mundurów i drewnianych sabotów, są głodni i wyczerpani, choć na ogół w lepszym niż poprzednia grupa stanie zdrowia. Władze alianckie organizują dla nich obozy, t.zw. "displaced persons", nie posiadające praw wojskowych.

Tam dopiero następuje badanie i ustalanie kim są. I tutaj wyłania się tragedia jeńca polskiego. W braku polskich oficerów łącznikowych, badanie często przeprowadzają oficerowie rosyjscy. Oni decydują kto jest żołnierzem a kto nim nie jest, kto jest Polakiem a kto "nazistą". Ale nie dość na tym. Każdy kto się urodził na wschód od linii Curzona, uznany jest za Rosjanina i wysyłany do obozów rosyjskich, dla "repatriacji".

A oni dobrze wiedzą co to znaczy. Listy z domów, uciekinierzy

z za dawnej linii Mołotow-Ribbentrop, jeńcy rosyjscy i robotnicy przymusowi z Ukrainy przede wszystkim — o wiele lepiej niż propaganda niemiecka uswiadomił im, co ich czeka. To też uciekają jak mogą, tulając się o głodzie i chłódzie, uciekając od żołnierzy alianckich, bo ci znów oddadzą ich w te same ręce. Nie mogąc zaś porozumieć się z Anglosasami, w razie spotkania narażeni są na "usługi" tych, którzy to mogą zrobić. Niestety przeważnie Rosjan, nie Polaków. To jest los jeńców. I to jest los wszystkich Polaków na ziemi niemieckiej obecnie. A jest ich tam parę milionów.

Jeńców wojennych Polaków podlegających postanowieniom konwencji genewskiej jest w Niemczech około 60 tysięcy. Tylko ci są w mundurach i podlegają jurysdykcji *Wehrmachtu*, zresztą od 1940 roku na podstawie tajnych rozkazów O.K.W. podlegają specjalnemu traktowaniu, wyodrębniającemu ich od jeńców innych narodowości, zgodnie z polityką władz Rzeszy. Między innymi ciekawy rozkaz tajny O.K.W. z maja 1941 roku nakazuje bez-

względne odłączenie Polaków od innych narodowości, gdyż są oni elementem destrukcyjnym — w pojęciu niemieckim — szerczącym opór i sabotaż. Następstwem tego było wywiezienie z okręgów obejmujących obozy żołnierskie całej inteligencji. Skupiono ją w specjalnych, zamkniętych obozach karnych, popularnie nazwanych "mord-commando", na północy Niemiec.

Około 500 tysięcy żołnierzy zmuszono w latach 1940 — 42 do podpisania t.zw. "deklaracji na cywila". Zatrudniono ich potem w całym Niemczech jako robotników cywilnych. Tracili nawet te ograniczone prawa konwencji genewskiej, tracili pomoc Czerwonego Krzyża, stawali się niewolniczą masą siły roboczej, podległej policji. Zwyczajnie tracili prawa ludzkie, czego znakiem było noszenie żółto-liliowego znaczka "P" na piersi. Te rzesze bezustanku powiększały transporty siły roboczej przywożone z Polski — dziś już nie mniej jak dwa miliony ludzi w siłę wieku, przebywających od lat w niewoli, od której gorszą znamy tylko jedną.

I całą tę rzeszę musi się zająć wojsko, gdyż póki istnieje militarna okupacja aliancka, tylko wojsko ma głos we wszystkich sprawach. To też miejmy nadzieję, że wkrótce już wyruszą i nasi oficerowie łącznikowi tam gdzie są najbardziej potrzebni.

Tylko trzeba nam jasno postawić cele i dążenia. I nie tylko wymagać żywienia tej wielkiej rzeszy. Możemy zorganizować nieocenioną pomoc natury wojskowej. Wyzwoleni Polacy mogą pomóc walczącym armiom i dać z siebie tyle, co żołnierz polski. Mogą zapracować na swój chleb odbudowaniem tak potrzebnych linii komunikacyjnych. Mogą również zabezpieczyć je lepiej, niż ktokolwiek inny. Któż lepiej od nich może znać organizację terrorystyczną Niemców, zwaną "Werwolf". Znają oni ludzi i ich zapatrywania w miejscowościach, w których pracowali. Znają tysiące tajnych magazynów broni, fabryki i małe warsztaty, które mogą produkować po cichu materiał sabotażowy. Wiedzą, kto jest członkiem partii, ile i jaką posiada broń i gdzie mógł ją ukryć.

Z drugiej strony, ci którzy nie mogą wracać, mogliby i nadal pracować tam gdzie uprzednio. Pracować, by dopomóc aliantom w dziele odbudowy Europy i poto, by im zapłacono to, co im się należy za lata pracy. Gdyby choć tylko otrzymali potrącenie n.p. na ubezpieczenia społeczne, z których nie wolno im było korzystać i wyrównanie do plac robotników niemieckich, od których wiele więcej pracowali, mieliby z czym wracać, by odbudować swój zburzony dom. Jak i w jakiej formie to można zrobić — nie wątpię, że znajdzie się po temu możliwość. Tylko trzeba ku temu dążyć.

I nie zapominać, że radio jest środkiem, którego każdy Polak w Niemczech nie omieszcza słuchać. Że aparaty radiowe są w Niemczech wszędzie i że Polacy proszą tam o jakiegokolwiek wskazówki w powstałym po przejściu frontu zamęcie.

I jeszcze o tym pamiętać, że obowiązuje nas wszystkich tutaj, jak największa ofiarność na rzecz tych nieszczęśliwców, którzy wychodzą po latach niewoli na światło wolności.

JAN KURZAWA

Dwa apele

Dowódca Jednostek W.P. w W. Brytanii gen. J. Gluchowski wystosował apel do żołnierzy o dobrowolne składki na fundusz pomocy dla Polaków w Niemczech. Apel brzmi m.in.:

"Wojska brytyjskie i amerykańskie zajmują nowe terytoria Niemiec i na nich znajdują się dziesiątki i setki tysięcy Polaków, dzieci, kobiet i mężczyzn. Są oni w strasznych warunkach, głodni, bez ubrań — pozbawieni wszystkiego.

Naszym obowiązkiem jest zrobić wszystko, aby im pomóc.

Wzywam Was do wypełnienia tego obywatelskiego obowiązku".

Datki na ten cel można przysyłać

za pośrednictwem "Polski Walczącej".

Światowy Związek Polaków z Zagranicy organizuje akcję wysyłki książek dla Polaków na terenach niemieckich. Sprawa dostarczenia masom byłych zesłańców i jeńców polskiego słowa pisanego, którego byli pozbawieni przez lata niewoli, jest jednym z najważniejszych zagadnień opieki nad nimi.

Ponieważ aktualne zapasy książek polskich w Wielkiej Brytanii są ograniczone, a wiele nakładów zostało w ogóle wyczerpanych, Światowy Związek Polaków z Zagranicy zwraca się do Polaków w Wielkiej Bry-

tanii z prośbą o ofiarowywanie wszelkiego rodzaju posiadanych książek polskich zarówno z zakresu literatury, jak i z dziedziny spraw politycznych i społecznych. Książki te niezwłocznie będą przekazywane do polskich organów opieki, działających na terenie Niemiec.

Światowy Związek przyjmuje również wszelkie dary pieniężne na zakup książek dla Polaków w Niemczech, w formie Postal Orders lub Money Orders.

Wszelkie przesyłki kierować należy na adres:

World League of Poles Abroad, 38, Wilton Crescent, London, S.W.1.

Pomnik żołnierzy Dywizji Strzelców Karpaccich poległych na Monte Cassino

POD ZNAKIEM SAN FRANCISCO

Nie wiadomo, jak historia oceni konferencję w San Francisco, ale niewątpliwie przeżyjemy w bieżącym tygodniu zdarzenie o historycznej wadze. Przedstawiciele ponad czterdziestu narodów zjednoczonych spotykają się dla przygotowania wspólnego projektu organizacji pokojowej świata. W przeddzień ostatecznego złamania oporu Niemiec zwycięskie państwa przystępują do stworzenia nowego porządku. Ten nowy porządek powstaje na gruzach kończącej się epoki, która w historii Europy znaczący krwawy rządzą Niemiec.

Brzmi to wszystko pięknie i chwila jest niewątpliwie wzniosła, niestety rzeczywistość nie pozwala żywić tych wszystkich różowych nadziei, którym oddaliśmy się przez tyle lat wojny w oczekiwaniu na tę "osobliwą chwilę" zwycięstwa. Atmosfera towarzysząca Konferencji daleka jest od tego zapалу i wiary, których można się było spodziewać w przeddzień zakończenia wojny. Składa się na to wiele przyczyn.

Jedną z nich jest powszechne przeświadczenie o niedoskonałości projektu światowego bezpieczeństwa, opracowanego w Dumbarton Oaks przez wielkie mocarstwa. Delegaci czterdziestu t.zw. mniejszych narodów muszą odczuwać pewną bezsilność. Wiele narodów ma w stosunku do niego daleko idące zastrzeżenia i poprawki. Francja — jak wiadomo — odmówiła nawet wystąpienia w roli mocarstwa zapraszającego, zaznaczając w ten sposób niechęć do przyjmowania odpowiedzialności za Dumbarton Oaks i zastrzegając sobie prawo krytyki. Ale poprawki wnoszone przez — dajmy na to — czterdzieści narodów mniejszych, będą miały szansę przyjęcia jedynie wówczas, jeśli zgodzą się na nie jednomyślnie — cztery główne mocarstwa. Projekt światowego bezpieczeństwa może być więc zmieniony jedynie za zgodą jego autorów.

PRAWO VETA

Tu dochodzimy do najłagodniejszego i najbardziej krytykowanego punktu całego projektu. Wszelkie decyzje znajdują się w rękach rady bezpieczeństwa, złożonej z wielkich mocarstw. Każde z tych mocarstw posiada prawo weta /sprzeciwu/ przeciw decyzjom pozostałych członków rady. Innymi słowy: światowa organizacja bezpieczeństwa nie może podjąć żadnej akcji przeciw napastnikowi czy narzucić rozstrzygnięcia sporu, jeśli jedno z mocarstw zgłosi sprzeciw. Czyli można sobie wyobrazić taką sytuację, w której jedno z mocarstw dokona napadu skierowanego przeciwko jednemu z członków organizacji narodów, po czym zgłosi na radzie bezpieczeństwa sprzeciw, uniemożliwiając możliwość podjęcia przeciwko sobie jakiegokolwiek akcji.

Ta bezkarność wielkich mocarstw będzie oczywiście w trakcie konferencji przedmiotem krytyki ze strony przedstawicieli wielu narodów. Ponieważ wojen nie toczą małe narody, tylko stojące za nimi wielkie mocarstwa — jest rzeczą jasną, że projekt

Przegląd tygodniowy

taki musi budzić wiele niepokoju. Jego obrońcy szermują tak zwanymi realistycznymi argumentami. Według nich sprawa wojny i pokoju — i tak zależy wyłącznie od dobrej woli wielkich mocarstw. Świat będzie żył w pokoju, jeśli Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Rosja i Chiny zdołają utrzymać zgodę. Jest w tym niewątpliwie wiele prawdy, ale pocóż w takim razie cała procedura międzynarodowa, która opracowała ma San Francisco — jeśli jedno państwo może wszystko zniweczyć. Liga Narodów, mimo swych pięknych dążeń, była organizacją słabą, pozbawioną środków wykonawczych. Pragmatykiem narodów zjednoczonych w wojnie przeciwko niemieckiej agresji było stworzenie nowej, nadzawanej organizacji światowej, wyposażonej w potężne środki, ograniczającej w pewnym stopniu suwerenność jej członków i kierującej się zasadami międzynarodowej sprawiedliwości, jaka wymierzana byłaby według tych samych miar możliwych tego świata, jak i maluczkim. Jeśli nie dorobiliśmy jeszcze do takich form nadzawanych, to nie jest to z pewnością winą mniejszych narodów, które w dzisiejszej sytuacji szukać muszą bezpieczeństwa i obrony przed przemocą. Wojna stała się dziś monopolem wielkich mocarstw, dla małych narodów jest ona przedsięwzięciem zbyt kosztownym, by mogły sobie na nią pozwolić.

"ZIARNO NIEZGODY"

Ktoś powiedział, że nieobecność Polski na konferencji w San Francisco stanowić może tragiczny znak dla przyszłej organizacji pokojowej świata. Powiedzenie to nie jest bynajmniej tylko jednym z tych pięknych zwrotów, którymi często posługuje się publicystyka, lecz zawiera w sobie wiele prawdy. Organizacja pokojowa, która opiera swe istnienie wyłącznie na absolutnej zgodzie wśród wielkich mocarstw, zawiera już w samym swym pojęciu ziarno niezgody między tymi mocarstwami. Państwem, które uniemożliwiło kompromis jest niewątpliwie Rosja.

Jak wiadomo, deklaracja krymska, ignorując prawowity rząd polski, zapowiedziała stworzenie nowego "tymczasowego rządu jednoci narodowej", powierzając to zadanie komisji, złożonej z dwu ambasadorów w Moskwie i komisarza dla spraw zagranicznych, p. Molotowa. Przebieg obrad tej konferencji osłonięty był najściślej tajemnicą, jak jednak wynikało z doniesień, które przedostały się do prasy — Rosja odrzucała systematycznie wszelkie kandydatury Polaków "z kraju i z poza jego granic".

Następnie przed czterema tygodniami w tajemniczych okolicznościach zniknęła delegacja złożona z piętnastu przywódców Polski podziemnej i po całym świecie rozleżała się pogłoska, że rząd rosyjski prowadzi z tą delegacją odrębne rokowania, nie informując o tym swych brytyjskich i amerykańskich partnerów.

Równocześnie w ciągu tego czasu

— między ogłoszeniem deklaracji krymskiej a konferencją w San Francisco — rząd rosyjski zwrócił się dwukrotnie do rządu Stanów Zjednoczonych z żądaniem zaproszenia komitetu lubelskiego na konferencję w San Francisco. W obu wypadkach żądania te zostały odrzucone przez Stany Zjednoczone, jako niezgodne z postanowieniami krymskimi. Rząd brytyjski w pełni poparł stanowisko Ameryki.

Zawarcie przez Rosję "paktu przymierza i wzajemnej pomocy" z Lublinem było niewątpliwie jeszcze jednym aktem, wskazującym na to, że rząd rosyjski nie zamierza wykonać decyzji krymskich w sprawie Polski i zdecydowany jest utrwalić dogodnie mu rządy Komitetu Lubelskiego.

46 A NIE 47

W tej sytuacji, ponieważ z czterdziestu sześciu narodów reprezentowanych w San Francisco, jedno mocarstwo — Rosja — nie uznaje legalnego rządu polskiego, Polska nie jest reprezentowana na tej konferencji narodów zjednoczonych. Oto próbka prawa weta, zastosowanego w praktyce.

Nieobecność Polski na konferencji w San Francisco jest tragicznym paradoksem, który graniczy wprost z śmiesznością. Cały nonsens tej sytuacji polega na tym, że wśród narodów zwycięskich w wojnie z Niemcami nie zasiada naród, który pierwszy czynnie przeciwstawił się napaści niemieckiej i od tego czasu walczył nieustannie na wszystkich możliwych frontach. Nie mamy nie przeciw Turcji, czy Egiptowi, ale przedstawicielstwa tych krajów muszą się czuć nieco zażenowane, spoglądając na pustą fotel Polski. Naród, który pierwszy padł ofiarą tej wojny i któremu po strasznych zniszczeniach wojennych szczególnie zależy na trwałym pokoju — został wykluczony ze społeczności narodów, dla których wspólnej sprawy dokonał tak wielu poświęceń.

Tym niemniej musimy się pocieszać tym, co mamy. Stanowczemu stanowisku Stanów Zjednoczonych i W. Brytanii zawdzięczamy, że Polska nie będzie reprezentowana w San Francisco przez ludzi, nie mających nic wspólnego z dążeniami narodu polskiego.

OSWIECIM — BUCHENWALD

W Buchenwald przebywało około 75.000 więźniów. W styczniu r.b. zmarło, według statystyk dokładnie prowadzonych przez Gestapo, 6.477 osób, w lutym — 5.614, w marcu — 5.479. W pierwszych dniach kwietnia obóz został uwolniony przez Amerykanów, przed oswojeniem jednak zżądło zemrzeć dalszych 915 osób. Mra zresztą nadal, gdyż mimo największych wysiłków nie ma sposobu utrzymania ich przy życiu.

W Belsen więziono 28.000 kobiet, 11.000 mężczyzn i 500 dzieci. W obozie panowały tyfus i gruźlica. W środku obozu — gdy wkroczyli tam żołnierze brytyjscy — leżał stos

trupów długości 80 jardów, szerokości 30 jardów i wysokości 4-ech stóp. Wśród więźniów — stwierdza lekarz wojskowy w swym raporcie — kwitło ludożerstwo. Ponieważ trupy pozbawione były ciała — wyżerano im serce, nerki i wątrobę.

Oto obraz dwu — z wielu — obozów koncentracyjnych, w których Niemcy torturowali więźniów licząc, na narodowości, wśród nich bardzo poważny odsetek Polaków.

Wydaje się, że dopiero teraz, u schyłku wojny, społeczeństwo brytyjskie uwierzyło w znane nam od początku wojny wiadomości o dzikim terrorze, stosowanym przez Niemców w Europie. Na początku 1942 roku ukazała się polska "Czarna Księga" — dokument doskonale opracowany zarówno pod względem treści, jak i formy. Ta wstrząsająca książka nie znalazła niestety takiego rozgłosu, jaki należało przewidywać. Wiele osób spoglądało na nią z powątpiewaniem, jej autorów posądzano o... szlachetną przesadę. Społeczeństwo tak wysoce cywilizowanego kraju jak W. Brytania — nie łatwo jest uwierzyć w ten cały bezmiar upodlenia i zbrodni.

Dziś jednak nikt nie ma już wątpliwości. Prasa brytyjska, która zawsze stara się oszczędzić czytelnikom widoku okropności, drukuje dzisiaj na naczelnych miejscach wstrząsające fotografie żywych szkieletów, wypełniających niemieckie obozy koncentracyjne. Teraz dopiero Brytyjczycy mogą sobie wyobrazić Oświęcim i Majdanek, o których słyszeli od Polaków tak wiele.

ROSJANIE W BERLINIE

"Zdołałem Charlottenburg i nasze czołowe oddziały przecięty drogę do Poczdamu. Po odrzuceniu sił niemieckich, atakujących z Berlina — wdaliśmy się do miasta". Meldunek ten otrzymał od jednego ze swych podkomendnych nie marsz. Żukow — jak można by się spodziewać — lecz Kutuzow, przed 132 laty.

Dziś Rosjanie są znów w Berlinie. Gen. Bradley, który już przed 10 dniami poważnie zagrażał stolicy Rzeszy, złożył znamienne oświadczenie, z którego wynikało, że nie zamierza iść na Berlin. Oświadczenie to zapowiadało uderzenia w innych, nieznanych kierunkach, ale nie ulega wątpliwości, że Niemcy mogli z niego wynioskować, iż całe niebezpieczeństwo grozi ich stolicy od Wschodu.

Bieżący tydzień rzeczywiście obfituje w wydarzenia o historycznej wadze. Konferencja w San Francisco, wkroczenie wojsk rosyjskich do Berlina, oczekiwane nawiązanie łączności pomiędzy sprzymierzonymi armiami, postępującymi z zachodu i ze wschodu.

Zdobycie stolicy Rzeszy nie kończy jeszcze wojny. Nie kończy jej również połączenie się obu sił sprzymierzonych, choć od tej chwili nie może już być mowy o zorganizowanym, centralnie kierowanym oporze niemieckich sił zbrojnych. Niemcy niewątpliwie próbowali utrzymać ko-

rytarz między Łabą i Odra. Na wschodzie użyte zostały do obrony poważne siły. Na zachodzie zdołali nawet w pewnym momencie zlikwidować jeden z dwu przyczółków alianckich na niemieckim brzegu Łaby. Korytarz ten nie stwarzał im jednak wielu możliwości. Był on zbyt wąski dla podjęcia poważniejszego manewru, zbyt łatwy do bombardowania z powietrza, paraliżującego wszelkie ruchy.

Jego pęknięcie musi mieć nieobliczalne następstwa dla oporu niemieckiego — jeśli trwać on ma nadal. Nie będzie to już opór — jak podkreślaliśmy — centralnie kierowany, powiązany w jakąś celową całość. Wojna nabierze raczej charakteru oczyszczania poszczególnych, olbrzymich worków i zamienni się w szereg odrębnych kampanii.

POŁUDNIOWA REDUTA

Popozostanie przede wszystkim reduta południowa. W bezpośrednim rejonie Berlina walczyło około 40 dywizji niemieckich. Część z nich prawdopodobnie zdołała spłynąć na południe.

Południowo-zachodnie Niemcy bronią się przez ponad 20 dywizji. Dalszych 20 dywizji walczy we Włoszech, 10 w Jugosławii i około 30 dywizji zgrupowanych zostało wokół klina wiedeńskiego. Wynika więc z tego, że na południu Niemcy grupują najpoważniejsze siły i że tam właśnie będą oni próbować przedłużyć swój koniec w oczekiwaniu na jakies nieprzewidziane wydarzenia polityczne. Nie wszystkie te jednostki niemieckie przedstawiają wielką wartość — wiadomo jednak, że jest wśród nich wiele formacji S.S. W ciągu ostatnich miesięcy Himmler rozszerzył zasięg do ochotniczych dywizji S.S., zwiększając ich liczbę z 28-u do 36-u.

Drugą potężną redutą, być może łatwiejszą jeszcze do obrony, jest Norwegia, skąd Niemcy, mimo tak tragicznej sytuacji w Rzeszy nie wywakuowali ani jednej jednostki. W Norwegii rozporządzają oni potężnymi siłami.

W BOLONII I POD EMDEN

W tych ostatnich rozstrzygających dniach wojny jednostki polskie wyróżniają się na obu frontach sukcesami.

Do Bolonii pierwsi wkroczyli Polacy po oskrzydleniu uprzednio tego miasta od północy. Zdobycie Bolonii jest jeszcze jednym ogniwem w łańcuchu zwycięskich operacji, przeprowadzonych przez II Korpus na osi Faenza — Imiola — Bolonia.

Tymczasem Dywizja Pancerna na pograniczu holendersko-niemieckim, działająca najwiściej w dwu oddzielnych grupach operacyjnych zbliżyła się na lewym skrzydle do ujścia rzeki Ems, na prawym zaś rozszerzyła swój przyczółek po wschodniej stronie Ems, zagrażając od południa poważnemu portowi Emden. Port Emden, podobnie jak i inne porty niemieckie, będzie się najprawdopodobniej bronił do ostatka. Nie należy sądzić, by Dywizja Pancerna została użyta do zadań obłężniczych.

ZASTĘPCA

Czy pozostało jeszcze coś z ognis niezwalczonych armady powietrznej Hermana Goeringa? Z tej armady, która wyruszyła w 1939 roku na podbój świata?

Nie wiadomo! Resztki Luftwaffe cisną się w tej chwili na ciasnej, jeszcze nie zajętej przez wroga przestrzeni Rzeszy między rzekami Odra a Łaba. W ciągu ostatnich dni, nieustannie atakowana przez lotnictwo alianckie, Luftwaffe straciła znowu przeszło 1500 samolotów /o wstydzie! — na ziemi... Według wszelkiego prawdopodobieństwa, jest to połowa jej sił.

Traktat wersalski po roku 1918 zabronił Niemcom budowy samolotów. Komisje międzynarodowe pilnie śledziły, czy aby nie powstają z grobów duchy Richthofena, Boelckego, czy Immelmanna. Jednak oczy realistów zachodnich nie patrzyły daleko. Te duchy stale żyły w przepojonych żądzą zemsty sercach młodzieży niemieckiej. Chłopcy ci, jeszcze prawie dzieci, przeżyli chwile tryumfu w okrytych chwałą eskadrach półbógów wojny. Nosili, głęboko wryte w mózgiach słowa Manfreda v. Richthofen: "Latać to znaczy żyć". Dlatego, wiedzeni pasją lania i odwetu, w ciemnych zakątkach Schwarzwald, z groszowych składek, mając tylko dziesięć palców, na karku biedę, lecz w duszach entuzjazm, przystąpili do budowy bezmotorowej floty powietrznej — szybowców. Bo na szybowcach także można latać...

Równocześnie starsi piloci niemieccy rozsypani się po całym świecie. Pełno ich było w krajach neutralnych Europy i na drugiej półkuli, gdzie pracowali w lotnictwie komunikacyjnym. Także i fabryki niemieckie, wytwórnie doskonałych maszyn bojowych, takie jak Junkers, czy Fokker, nie mogąc wytwarzać w swym kraju, przeniosły się za granicę do krajów neutralnych. W zakładach doświadczalnych tych fabryk pracowali dzień i noc inżynierowie niemieccy, niemieccy mechanicy i piloci-oblatywacze, stare wygi powietrza. Niebawem z tych fabryk wyszły na świat doskonałe typy samolotów sportowych. Jednak wszy-

stkie te samoloty miały zawsze dwie wersje: cywilną, którą się handlowało i wojskową — którą ukrywano zazdrośnie...

Niebawem rozluźniły się węzły łączące niedawnych Aliantów i kontrola międzynarodowa w Rzeszy zelżała. Niemcy natychmiast skorzystali z tego. Jednak przystępując do konstrukcji samolotów, dla oczu zagranicy konstruowali tylko typy "awionetek", samolotów "sportowych", "akrobacyjnych" lub też supertransportowce, które mogły wziąć na pokład dużą liczbę pasażerów, lecz także i żołnierzy z pełnym

ekwipunkiem, nie mówiąc o bombach, gdy znów "awionetek" po dodaniu silniejszych motorów i uzbrojenia — można było użyć jako samolotów myśliwskich.

Hitler obejmując władzę docenił znaczenie lotnictwa. Co więcej — przede wszystkim liczył na lotnictwo. Hitler przystąpił do budowy gigantycznej floty powietrznej z całkiem konkretnym zamiarem: podbić całą świat i utrzymania go w stałej kontroli. Było to możliwe. Świat, usypiany marzeniami o wiecznym pokoju, rozbroił się zupełnie. Nadchodzi rok 1939. Pewnego

ranka 1500 samolotów rzuca się na Polskę. W rok później niedawni niewinni piloci szybowcowi z Wasseruppe, mili towarzysze zawodów, zdobywają w Belgii forty, uchodzące za nie do zdobycia. 5000 samolotów zmiata Rotterdam. Francja pod uderzeniem bomb załamuje się.

Wkrótce nowych 5000 samolotów wylatuje na podbój Wielkiej Brytanii, lecz tutaj następuje pierwsza porażka. Przyczyny jej leżały w błędach taktycznych oraz w niedociągnięciach technicznych zbyt pośpiesznie budowanej siły powietrznej. Niemcy mieli za mało bombowców,

przy czym były one za słabe, za lekkie, poza tym — nie mieli dostatecznej łączności, ani ostatnich zdobyczy radiotechniki: radiolokacji. Na równi z garstką bohaterów pilotów myśliwskich — Niemców pokonała nad Wielką Brytanią radiolokacja.

Lecz Luftwaffe jeszcze wówczas nie uległa. Reorganizuje się i przeobraża. Jej zadaniem w tej chwili jest walka o czas. Inżynierowie niemieccy mają już nowe samoloty propulsyjne i nowe straszliwe bronie w zanadrzu. Potrzeba im tylko czasu na wykończenie doświadczeń i rzućenie tych broni do masowej produkcji.

Lecz czasu zaczyna brakować. Ameryka wchodzi do wojny z całą swą produkcyjną potęgą. Wielka Brytania zdołała w międzyczasie stworzyć flotę wielkich bombowców. Rzesza jest teraz nieustannie bombardowana: z takim trudem podniesiona o 75% produkcja samolotów znów spada poniżej pierwotnej.

Rusza inwazja Sprzymierzonych na kontynent. Pobita na swych własnych lotniskach, Luftwaffe nie jest w stanie bronić się skutecznie. Dowództwo niemieckie decyduje się na krok samobójczy: przedczesne użycie nowych broni w ich niedoskonałej formie i niedostatecznej ilości. Tak użyte bronie zawiodą, co gorsza — nieprzyjaciół poznaje niebezpieczeństwo i środki obrony. Ani V.1, ani V.2, nie zapobiegię dalszym postępom inwazji.

Dwie olbrzymie ofensywy ze wschodu i zachodu docierają do granic Rzeszy. W nadziei powstrzymania naporu z zachodu, Luftwaffe zbiera wszystkie swe siły i rzuca się dnia 1 stycznia 1945 na lotniska Aliantów. Rzeczywiście, zadaje Aliantom straty. Są tak duże, że w ciągu kilku najgorszych dni przewyższają straty niemieckie podczas Battle of Britain. Lecz straty anglo-amerykańskie uzupełnione są w ciągu 24 godzin. Luftwaffe traci również połowę swych sił, jednak nie może ich już więcej uzupełnić.

Nadchodzi nieunikniona agonია.

M. J. GORDON

Nowości lotnicze

Z tygodnia na tydzień

16 kwietnia: Oddziały II-go Korpusu po przekroczeniu rzeki Sillario i zdobyciu Castel Guelfo di Bologna walczą w pobliżu San Pietro.

—Na froncie zachodnim oddziały 1 Dywizji Pancernej dotarły do zatoki Ems w pobliżu Delfzyl.

—Groningen poddało się wojskom kanadyjskim.

—Wojska amerykańskie zdobyły Würzen, otoczyły Lipsk i wkroczyły do Norymbergi.

—Wojska sowieckie rozpoczęły ofensywę na całym froncie.

—Lotnictwo sprzymierzone zatopilo ostatni niemiecki krążownik kieszonkowy "Lützow" w Swinoujściu.

17 kwietnia: Oddziały II-go Korpusu zdobyły miasteczko Castel di San Pietro. Inne oddziały II-go Korpusu przekroczyły kanał Mediona i zdobyły miasteczko Poggo.

—W zagłębiu Ruhry ustał zorganizowany opór nieprzyjaciela. Düsseldorf poddał się Amerykanom.

—Wojska amerykańskie zajęły Plauen.

—Wojska sowieckie zajęły Zistersdorf o 16 mil na ptn. od Wiednia.

18 kwietnia: We Włoszech

oddziały II-go Korpusu przekroczyły kanał Gaiano. Wojska sprzymierzone zajęły Argenta i wkroczyły do doliny Padu.

—Na froncie zachodnim oddziały 1 Dywizji Pancernej osiągnęły Nieuweschans o 8 mil od Emden.

—Wojska kanadyjskie dotarły do Zuider Zee na ptn. zach. od Putten.

—Wojska amerykańskie oczyściły Magdeburg z nieprzyjaciela i przekroczyły granicę czechosłowacką w pobliżu Hof.

—Ogłoszono, że Sprzymierzeni od 6.VI.44 do 16.IV.45 wzięli do niewoli 2.055.575 jeńców niemieckich.

19 kwietnia: Wojska brytyjskie dotarły do dolnej Łaby i ostrzelują Hamburg.

—Wojska amerykańskie oczyściły Lipsk i Halle z nieprzyjaciela.

—W Holandii Niemcy wysadzili tamy powodując zalewy w okolicy Hook of Holland.

—Ogłoszono, że Stany Zjednoczone po raz drugi odrzuciły żądanie Sovietów, by Polska była reprezentowana w San Francisco przez komitet lubelski.

—Wojska sowieckie przekroczyły

rzekę Szprewę w pobliżu Chociebuża i rozszerzyły przyczółek na Odrze na zach. od Kistrzynia.

20 kwietnia: Oddziały II-go Korpusu przepłynęły się przez rzekę Gaiano.

—Wojska amerykańskie zajęły Norymbergę.

21 kwietnia: Wojska sprzymierzone zdobyły Bolonia. Oddziały II-go Korpusu pierwsze wkroczyły do miasta.

—Wojska amerykańskie zajęły pierwsze miasto w Czechosłowacji: Asch.

—Wojska sowieckie walcza na przedmieściach Berlina.

—Ogłoszono, że Sowietzi zawarty pakt przyjaźni z komitetem lubelskim.

22 kwietnia: Oddziały 1 Dywizji Pancernej oczyściły Papeburg o 15 mil od Emden. Oddziały kanadyjskie ustanowiły mocny przyczółek na kanale Kusten.

—Wojska francuskie zajęły Stuttgart i przekroczyły górny Dunaj w pobliżu Dillingen.

—Wojska sowieckie walczą na ulicach Berlina.

Straszliwe odkrycia

Premier brytyjski zapowiedział w Izbie Gmin natychmiastowe wysłanie ośmiu przedstawicieli parlamentu brytyjskiego do obozów śmierci i upodlenia w Rzeszy niemieckiej. Był to krok mrawy i celowy. Przedstawiciele Izby Gmin i Izby Lordów mieli sposobność przekonania się na miejscu o metodach stosowanych przez hitlerowców, o straszliwych miejscach kaźni, gdzie torturami, głodem, stałym poniżaniem — niszczonego człowieka zmieniano w żywe trupy. Pisma angielskie i amerykańskie ogłaszają codziennie długie artykuły opisujące te obozy. Nazwy takie jak Buchenwald, Oberhausen i inne wymieniane są w tych ponurych raportach. Zdjęcia ogłaszane w prasie brytyjskiej przedstawiają niektóre tylko sceny — albowiem łatwo sobie wyobrazić, że najgorszych rzeczy jeszcze nie pokazano. Najgorszych rzeczy jeszcze nie opowiadano. Wyjdą te wszystkie sprawy na jaw dopiero wtedy, kiedy będzie można złożyć opowiadania więźniów w jedną całość, kiedy spisze się rejestr zbrodni popełnianych na tych bezbronnym. Relacje te wydane zostaną przez rząd brytyjski jako Biała Księga. Jest rzeczą pewną, że w Ameryce pojawi się podobne wydawnictwo. Pisma amerykańskie dają ogromny materiał w tym względzie, a magazyny ilustrowane przynoszą całe strony tych przynębiających zdjęć.

Odkrywanie Niemiec postępuje w szybkim tempie. Odkrywanie prawdy czym było nowoczesne państwo totalne, czym była Trzecia Rzesza, czym było to państwo policyjne, gdzie szczerzo wszelką wolną myśl, gdzie tropiono wszelki odruch krytyki. Dzisiaj występuje na jaw to, o czym wiedzieliśmy, ale o czym — nie chciano myśleć za wiele.

Pamiętam jak na zachodzie Europy nie chciano wierzyć, gdy się przyjechało z Rzeszy — jak to się przydarzyło podpisanemu w r. 1937 kiedy przybył do Anglii po trzech prawie latach obserwowania Niemiec — i opowiadało się o obozach koncentracyjnych, o przygotowywaniu młodzieży do dzieła śpacy i katów, o celowym i stałym znieważaniu młodzieży, o klasztorach partyjnych czyli t.zw. "Ordensburgach", gdzie

szkoliło się pokolenie przyszłych "fuehrerów" niemieckich. Nie chciano słuchać tych opowiadań i ostrzeżeń, nie chciano wierzyć, gdy się podkreślało, że Rzesza dokonuje niebawem próby zbarbaryzowania społeczeństwa, że zaprzęga się gromadnie do tej pracy młodzież, że mobilizuje się sadyści, że szkoli się janczarów gotowych do popelnienia każdej zbrodni w imię "czystości rasowej" czy mitu "wielkiej Rzeszy". Nie chciano w to wierzyć. Tomaczono, że jest to wszystko "kontynentalną przesadą".

Nie było sposobu zwalczania tej zapyry niechęci, niechęci przyjęcia faktów, rzeczywistości. Pamiętam, że nie można było w dobie przedwojennej zamieszczać w łabmach prasy brytyjskiej żadnego rzeczowego artykułu ostrzegającego przed tymi metodami, artykułu oświetlającego sens tego pogotowia sadyzmu, tych przygotowań do rzezi na wielką skalę. Miałem sposobność w czasie swojego pobytu w Rzeszy oglądać, jako jeden z nielicznych dziennikarzy zagranicznych, wspomniane już "Ordensburgi". Opuściłem te przybytki w nastroju — nie wierzę się tego — alarmu i najgorszych przeczuć. Wyjeżdżałem z Rzeszy w przekonaniu, że straszliwa katastrofa grozi Europie, albowiem ośrodek niemiecki zamieniony został w obóz warowny fanatyków, szaleńców, sadystów, opętanych władzą, albowiem wszelkie podstawy cywilizacji ludzkiej i chrześcijańskiej zostały w Rzeszy zagrożone, albowiem Rzesza celowo poszła na powrót do pierwotności, do zasad niewolnictwa. Opuściłem Rzeszę w przekonaniu, że cała nasza europejska kultura otrzyma niebawem cios tak straszny, iż nie podniesie się z niego przez lata. Ale o tych przeczeniach, o oglądanych rzeczach, o "klasztorach partyjnych", o praktykach obozów koncentracyjnych — nie można było pisać na Zachodzie.

I po wybuchu wojny było nie lepiej. Pamiętam w czasie dyskusji, po odczytach wygłaszanych w rozmaitych ośrodkach Anglii, gdy

wyrażano wątpliwości co do prawdziwości danych. Czy naprawdę to nie jest lekka przesada? Czy nie są to rzeczy zmyśnione? Czy to nie są wszystkie opowiadania o obozach śmierci, o truciu gazami ofiar, o mordowaniu Żydów, o tropieniu ludzi — czy to nie jest "propaganda"? Na miejsce "kontynentalnej przesady" wstawiono teraz niebezpieczne słowo: "propaganda". I nie sposób było znowu wytłumaczyć, że jednak, niestety, to nie jest "propaganda".

Dzisiaj świat anglosaski, z natury rzeczy optymistyczny, albowiem brzydzący się okrucieństwem, albowiem wierzący w dobro życia i uczciwość ludzkiej natury — przekonuje się, że opowiadania tych co znali Rzeszę, nie były zmyśnione. Dzisiaj szeroko pisze się o tych sprawach. Ale i dzisiaj ogół angielski, optymistyczny, jak się rzekło z natury, przeciera oczy i pyta: czy to możliwe? Anglik bowiem, człowiek o opanowanych uczuciach i popędach, człowiek o harmonii umysłu i uczucia /podczas gdy Niemiec jest człowiekiem o całkowicie zburzonej równowadze uczucia i umysłu/, nie może pojąć takiego bezmiaru zezwierzenia, takiej orgii sadyzmu, niszczenia, tępienia. Anglik jest człowiekiem typu męskiego, stanowczego, silnego: rozumie stanowczość, ale nie rozumie okrucieństwa. Sadyzm i okrucieństwo są dla niego objawem słabości, poczucia słabości, hysterii, szaleństwa. Są to dla niego przejawy tak obce, że aż odpychające. A ponieważ są odpychające, ponieważ psują mu jego pogodę zyciową, wiary w dobro życia — woli odsuwać takie obrazy na drugi czy trzeci plan.

Teraz jednak nie będzie tak łatwo odsuwać te groźne, potworne obrazy od siebie. Przedstawiciele prasy brytyjskiej i amerykańskiej, zahartowani w oglądaniu okrucieństw popełnianych w czasie wojen — szczególnie w dobie wojny domowej w Hiszpanii — są na miejscu i raportują, co widzieli. Przede wszystkim zaś przedstawiciele parlamentu, wyraziście opinii publicznej, pojechali na miejsce

zbrodni, ażeby ujrzeć na własne oczy grozę. Im więcej osób odpowiedzialnych i wiarygodnych zobaczy te pomniki zbrodni — tym lepiej dla świata. Im więcej Niemców przepędzi się przez te obozy — jak to uczynili Amerykanie w Buchenwaldzie — tym lepiej. Niech ogół niemiecki przekonana się, czego to dokonywano przez lata — przez pełnych dziesięć lat albo i więcej, albowiem terror hitlerowski rozpoczął się już "urzędowo" w roku 1933-im. Przedtem szalał nieurzędowo, wyżywał się w sądach kapturowych i ohydnych pokątnych porachunkach.

Amerykanie czynią mądrze i rozsądnie, że przymusem doprowadzają ludność miast do miejsc kaźni. Tysiące ludzi zginęły w tych obozach — a ogólna ilość sięgnie setek tysięcy. Jeżeli zliczy się obozy Majdanka, Oświęcim, Treblinka — to cyfra ta podskoczy jeszcze wyżej. Kto wie, czy ogółem w tych miejscach kaźni nie zginęło osiem czy dziewięć milionów ludzi z całej Europy i Rosji.

Taka masakra jest niespotykana w dziejach nowoczesnej ludzkości. Niespotykana jest jeszcze i inna rzecz: do tej inkwizycji politycznej zaprzęgnięto cały aparat wiedzy. Dokonywano zabiegów chirurgicznych polegających na amputacji nóg, ażeby "ciała się mieściły na ciężarówkach" i tego "wyrównywania" dokonywali chyba lekarze. Wytaczano krew z dzieci i małoletnich, dręczono przy pomocy swidrow dentystycznych, przypalaniem, biciem — cały arsenał nieznanego ponuremu muzeum tortur w Norymberdze zastosowany został w "gabinecie dra Himmlera".

Jest n.p. faktem, że Hitler upodobał sobie wiele film zwany "The Bengal Lancer" /w Polsce wystawiany jako "Bengali"/, w którym pokazywano jak to torturowano oficerów brytyjskich na North-West Frontier w Indiach przy pomocy zapalnych szczapek drzewa, wbijanych za paznogie. Hitler opowiadał o tym z zapalem Himmlerowi /pokaz tego filmu od-

bywał się wielokrotnie w Berchtesgaden w prywatnym kinie Hitlera, który był maniakiem filmu/. Himmler niebawem wprowadził te sposoby do swojej kolekcji tortur.

Celem tych miejsc kaźni nie było zadanie śmierci — to było by zbyt proste. Przeciwnie: celem tych miejsc było stworzenie takiego nastroju w duszy, umyśle więźnia, ażeby śmierć wydawać mu się zaczęła wybawieniem, najwyższym szczęściem. Chodziło o całkowite złamanie fizyczne jednostki, o spodlenie jej, o takie jej pohańbienie, ażeby nabrała do siebie wstrętu, ażeby sama przekonała się, że jest nędzna, że życie, jakie wiedzie jest podłe. Dlatego to ludzie, którzy wydosłali się z tego piekła — ludzie, których spotykało się niekiedy w Rzeszy — nie opowiadali o swoich przeżyciach. Nie tylko bali się odwetu na rodzinach, nie tylko wiedzieli, że każde niebaczne słowo wprowadzi ich z powrotem do obozu, ale czuli, że obraz, jaki nakreślał będzie zbyt potworny dla ich własnego umysłu, oczu, że sami nie uwierzą słowom przez siebie wypowiedzianym, albowiem umysł ludzki nie może pojąć pewnych rzeczy ponad pewną normę i granicę.

Takich ludzi złamanych, zdeptanych oglądaliśmy w Rzeszy: Karl von Ossietzky, pacyfista, człowiek szlachetny, laureat nagrody pokojowej Nobla, którą to nagrodę hitlerowcy chcieli wyłudzić od komitetu Nobla — ten to von Ossietzky umierał w szpitalu berlińskim, dokąd go przeniesiono w ostatniej chwili /po przyznaniu mu nagrody Nobla/ z Dachau, umierał całkowicie zbita, złamany. Urzędniczy ministerstwa propagandy w Berlinie zapraszali nas, członków prasy zagranicznej, do odwiedzania chorego, ażebyśmy przekonali się naocznie, że jest on "obecnie całkowicie Heil Hitler". Odrzucaliśmy ze wstrętem te zaproszenia. Wiedzieliśmy, że von Ossietzky i tysiące innych to tylko wprawka — albowiem po obywatelach Rzeszy przyjdzie kolej na całą Europę.

Kolej ta przyszła. Odkrywanie Rzeszy jest straszne. Ale obraz tego odkrycia pozostać musi na zawsze w oczach ludzi wolnych. Nie zapomnimy.

ZBIGNIEW GRABOWSKI

piątek 13 kwietnia 1945

Dopiero kilkanaście godzin temu żołnierze drugiego pułku pancernego uwolnili obóz Polek — jeńców wojennych z walk warszawskich. Kilkanaście godzin temu dowódca pułku odbierał pierwszy raport od Komendantki obozu. Wiadomość o uwolnieniu rozeszła się w mgnieniu oka po wszystkich oddziałach Dywizji. Poruszenie powszechne.

Wyjeżdżamy z holenderskiego miasteczka Ter Apel, zrazu drogą dobrą, potem polną, wreszcie na przełaj poprzez tor kolejowy, granicę niemiecką i mały las. Jesteśmy teraz na polnej drodze, rzuconej prosto wśród równinnych, dobrze uprawnych pól. Kilka kilometrów i po lewej stronie pokazuje się naprzód wysoka wieża strażnicza, potem baraki, a nad nimi — biało-czerwona chorągiew. To obóz, nad którym wczoraj jeszcze o tej porze powiewał znak hitlerowski.

Ostatni skręt drogi i wreszcie zbliżamy się do bramy. Zasięki, jakiś wał ziemny, druga brama a przy niej wartownik z czerwono-białą opaską i karabinkiem maszynowym. Młoda dziewczyna, w amerykańskiej kurtce wojskowej, w furażerze ze lśniącem orzelkim i proporczykami pancernymi na kołnierzu. Wyprężona, skupiona, salutuje po polsku, dwoma palcami — i przepuszcza nas. Jesteśmy w obozie!

Wrażenie jedyne: na obszernym placu obozowym długie szeregi dziewcząt i kobiet, ubranych w mundury i sukienki cywilne, w wysokich butach i sabotach drewnianych, w spódnicach i męskich ubraniach, w spodniach mundurowych i w amerykańskich mundurach. Przedziwna mieszanina stroju i wieku. Oznaki różnych broni i służb, opaski o barwach polskich, orzelki na czapkach i naszywki i gwiazdki różnych stopni. To kobiety-jeńcy wojenni, osadzeni przez Niemców w tym obozie, słuchają mszy polowej na placu obozowym. Nabożeństwo kończy się, oddział rozchodzi się i teraz ku wewnętrznej bramie obozu, której jeszcze nie przekroczyliśmy — zbliża się ta masa kobiet i dziewcząt.

W uwolnionym obozie

To pierwsze spotkanie z ludźmi z Kraju. Spotkanie w najbardziej chyba dramatycznych warunkach, kiedy Dywizja, wypierająca Niemców z Holandii zapisuje może ostatnią już kartę udziału polskiego w tej wojnie! Spotkanie z Polkami-żołnierzami, które przeszły najtragiczniejszą ze wszystkich bitew tej wojny, które opuszczając Warszawę patrzyły własnymi oczyma na pozostałość po niej ruiny i zgłiszczą.

Przyjmują nas serdecznie, chociaż wyczuć można wzajemne onieśmienie. Po naszej stronie jest obawa, tylokrotnie przecież w długich rozmowach wyrażana — obawa, czy nam za złe nie biorą i tego długiego pobytu na obczyźnie i tego zaaklimatyzowania się w szerokim świecie. Po tamtej stronie niepewność — jak wypadnie ta pierwsza rozmowa, jakie nowiny przyniosą ci Polacy, "swoi a przecież już inni" /jak to potem jedna z pań określiła/.

Ale to uczucie mija szybko. Rozmawiają teraz wszyscy, jak starzy znajomi. Okazuje się, że nie straciliśmy łączności, że nadal rozumiemy się, że mamy te same troski, te same plany, które najkrócej ujmuje chyba pytanie: kiedy da się wrócić do Polski? To pytanie powraca stale, wszędzie. Ale nie brak innych: co o nas myśleliście tam na obczyźnie? co wiecie o Warszawie? czy zdajecie sobie sprawę z tego co to było? i jak to było? czy zagranica wie o tym dostatecznie? czy poinformowaliście naszych sojuszników o tym, jak tam naprawdę było?

Ale trzeba opanować /o ile to możliwe/ wzruszenie i zabrać się do zbierania informacji. Więc o-

bóz pomieszczony jest zdala od większych osiedli, w szeregach równin, w pobliżu gospodarstw niemieckich "Bauerów". Ma drewniane baraki, drewniane łózka wielopiętrowe, spi się na cieniućkich warstwie słomy położonej w sienniku na kilku deskach. Wyżywienie jest fatalne, poniżej najskromniejszych wymagań.

Obóz istnieje od grudnia, sprowadzono do niego transporty z różnych innych obozów, które — na ogół biorąc — były lepsze pod względem wyżywienia i możliwości przeżycia. Przede wszystkim były to obozy mieszane i dawno istniejące. Nasze Polki miały w nich pomoc od uwięzionych kolegów z Armii Krajowej i od innych jeńców: Francuzów, Holendrów. Obóz w Hinterm Busch, reklamowany przez Niemców jako "wzorowy obóz kobiecy" miał niemierną straż — kilkudziesięciu ludzi — i Włochów, którzy wykonywali prace administracyjne i porządkowe.

W obozie przebywa 1728 kobiet, uczestniczek walk warszawskich. W ostatnim czasie Niemcy dołączyli jeszcze około 40 kobiet cywilnych, wywiezionych z Polski. Wiek: od 16 lat w górę ale jest także 3 chłopców i 5 dziewczynek w wieku od 8 — 12 lat. Było więcej dzieci, lecz w dniu 2 stycznia 1945 Niemcy wywieźli 35 małych chłopców na roboty! Wreszcie urodziło się w obozie dziewięć dzieci: 3 dziewczynki i 6 chłopców! Te niemowlęta, urodzone w szpitalu obozowym, chowają się doskonale.

Trudno po kilku godzinach w obozie wyrobić sobie sąd, wyobrazić sobie nawet — jak tam wyglądało

codzienne życie. Przede wszystkim uderza nas jedno: nie słychać żadnych skarg. Nikt się nie skarży. Słyszymy opowiadania o najgorszych chwilach walk warszawskich, kiedy nie można było próbować ratować najbliższych z gruzów domów, bo trzeba było wytrwać na wyznaczonym posterunku. Słyszymy o czterodniowym transporcie trzystu chorych i personelu szpitalnego w szalenie zaplombowanych wagonach bez odrobiny pożywienia czy napoju. Słyszymy o szukanach wymyślanych przez Niemców, ale to wszystko wypowiedziane spokojnie, poważnie i bez akcentu skargi. Te kobiety, które opuściły ruiny i gruzy warszawskiego, co było im drogie, które od miesięcy a często od lat są bez wiadomości od najbliższych, które przetrwały długie lata niemieckiej okupacji, wzięły udział w potężnym zrywem walki o wolność stolicy — te kobiety nie skarżą się, nie żalą. Przeciwnie: wydaje się, że niczego nie potrzebują. Niczego oprócz odpowiedzi na pytanie: kiedy wrócimy?

Trzeba użyć trudu i namowy, aby nakłonić nasze Polki do przyjęcia papierosów czy czekolady. Wydawało by się, że im naprawdę niczego nie potrzeba.

Zwiedzamy teraz szpital obozowy. W jednym baraku mieści się sala "wewnętrzna" i trzy sale chirurgiczne, sala operacyjna i kancelaria. W innym oddział położniczy. Szpitalem kieruje dr Jadwiga Dobrowolska, lekarka ubezpieczalni społecznej w Warszawie, która podczas walk warszawskich prowadziła punkt opatrunkowy na Czerniakowie. Wywiezioną ze szpitalem do Obozu Grossa Libarz /pod

Magdeburgiem/ pracowała tam jako ordynator w szpitalu liczącym 748 rannych i personelu. Obecnie w stanie szpitala jest 152 chorych, 73 siostry, cztery lekarki i cztery dentystki. Administrację szpitala prowadzi "Siwa" /p. Bolesława Gudara/, która podczas obrony Warszawy prowadziła zorganizowany przez siebie szpital.

Przechodzimy przez sale szpitalne — oprócz chorych są jeszcze ciągle ranne z obrony Warszawy i inwalidki bez rąk, bez nóg. To chyba powinno pozostawić najbardziej przynębiające wrażenie. A tymczasem wszędzie ten sam nastrój, ten sam duch — wiara w przyszłość i głęboki, pozbawiony śladu patosu patriotyzm.

* * *

Podsumowując wrażenia z pobytu w obozie trzeba by przede wszystkim próbować oddać panujący tam nastrój. To jest zadanie najtrudniejsze. Nastrój jest bardzo polski, żywy i zarazem głęboki. Brak patosu i wszelkiego cierpiętnictwa. To nie jest środowisko męczenniczek, które niczego od życia nie żądają. To zbiorowisko kobiet i dziewcząt, które przecierpiały wiele, zbyt wiele — ale nie straciły ani wiary w przyszłość, ani pogody ducha.

Pobyt przez kilka godzin w obozie był dla przeciętnego Polaka — najmocniejszym chyba przeżyciem od wielu lat. Był pierwszą próbą zetknięcia na szerszą skalę z ludźmi z Kraju, z ich własnym, innym od naszego, ale bardzo, może nawet bardziej polskim sposobem myślenia. Próba wypadła dobrze, żadna strona nie wyniosła z niej uczucia obcości, ale przeciwnie, wzmocniło się poczucie wspólności, jedności. O ile dla nas na obczyźnie upór i wytrwałość, z jakimi trzymamy się raz wytyczonej drogi w dążeniu do Polski — jest legitymacją do tego powrotu, to dla tamtych ta niezachwiana wiara, nawet w najczarniejszych chwilach, ten pełny udział w walce o Warszawę i długi okres okupacji czy niewoli — są gwarancją ogromnej, nieoczekiwanej wielkiej żywotności narodu polskiego i polskości.

STEFAN KOSSAK

List do Dowódcy Dywizji Pancerniej

Londyn, dnia 18.IV.1945 r.

Generalu brygady Maczek, Dowódca 1 Dywizji Pancerniej, Pan Prezydent Rzeczypospolitej polecił mi, Generale, wyrazić Ci głębokie uczucie radości, z jakim dowiedział się o oswobodzeniu przez Twoją dywizję obozu naszych kobiet-żołnierzy Armii Krajowej. Pan Prezydent wie, że było to dla Was wszystkich nagrodą za poniesione trudy i ofiary. Wie również, z jakim sercem przyszliście im z pomocą. Prosi Cię o najgorętsze powitanie ich w Jego imieniu.

Do tych słów Pana Prezydenta przyłączam się w imieniu Rządu i własnym. Niczego nie zamierzamy, by sprawy ich i innych naszych towarzyszy broni uwolnionych obecnie pomyślnie rozwiązać i zapewnić im maximum opieki ze strony Sprzymierzonych.

Łączę żołnierski uścisk dłoni.

/—/ KUKIEL, gen. dyw.
kierownik Ministerstwa Obrony Narod.

Nad rzeką białych min

(Korespondencja własna "Polski Walczącej")

Włochy w lutym

Do chałupy doszliśmy wczoraj wieczorem, w bezkieszyńcową noc. Nad głowami było bardzo gwiaździste. Na ostatnich setkach metrów przed chałupą, posypały się strzały z jakiegoś *Schmeissera*. Żołnierze idący gęsiego pochyliłi głowy. Lolek, podporucznik i dowódca tego plutonu, natychmiast dodał ducha: "To nie w naszą stronę... Po Hindusach strzeła... Z nami graniczą Hindusi". Żołnierze milczeli. Lolek szedł długimi krokami. Śnieg skrzypiał, a ja zastanawiałem się, jak wygląda wybuch miny z pod śniegu. To musi być ciekawe.

Na tych ostatnich metrach przed chałupą, do której pluton szedł, aby złuzować kolegów i posiedzieć na ostatniej, przedniemieckiej placówce ze trzy tygodnie, poczułem się o wiele lepiej, niż w ciągu całego męczącego dnia. Wyjechaliśmy z miejsca postoju Dywizji wczesnym ranem po rozciapkany błocie. Lolek załadował mnie na jakąś bardzo trzęsącą piętnastkę. Powiedział zdziwionym żołnierzom, że jestem ten i ten i że jadę z nimi, aby napisać... Wtedy dostrzegłem pierwsze ironiczne uśmiechy. Nikt wprawdzie nic nie mówił, ale czułem przez skórę, że wojsko krzywo patrzy na pana korespondenta, który napewno dojedzie do jakiegoś tam, dość jeszcze daleko od frontu położonego miasteczka, po czym, no cóż, ma prawo, rozchoruje się, albo znajdzie jakieś pilniejsze zajęcia, znajdzie jakieś sprawy, które bez jego obecności spowodują przegranie wojny.

Żołnierze w piętnastce rozmawiali półgłosem i sennie. Próbowaliśmy przelamać lody, częstując papierosami. Przyjęli, podziękowali, ale cisza ironiczna i nieprzyjazna trwała dalej, wiedziałem, że do zbliżenia na drodze nie dojdzie.

I oto przed chałupą, do której szliśmy, na prawdziwym froncie, w odległości siedmiuset, ośmiuset metrów od Niemców poczułem, że lody pękły. Żołnierze sami zaczęli mówić, bez papierosów i uprzejmych uśmiechów. Teraz wiedzieli, że przybędą już im nie ucieknę, że przyszedł tutaj "bez lipy", że z nimi na nowym nieznanym miejscu w groźnym życiu zostanie. Lolek poprosił, abym policzył szereg, czy ktoś na zakręcie nie został. A mógł zostać jakiś mikrus niosący z innym mikrusem ciężką skrzynkę z amunicją czy karabin maszynowy. Okazało się, że dwóch ludzi brak. Zostałem więc, abym im pomógł, gdy nadejdą, po czym pójść razem do "naszej" chałupy.

Po kilku minutach byłem sam na białej drodze, pluton w perspektywie, zamienił się w czarny wężyk. Jakoż po dobrym kwadransie, osiągnęli mnie taskający amunicję. Już z daleka zawołali ścisłymi głosami: — "Panie poruczniku". Potem jednak wymiarkowali, że to nie jest dowódca. Ciekawie na mnie patrzyli. Natychmiast zapytali czy wiem dokąd mamy iść. Wiedziałem. Chłopcy stali się bardzo gadatliwi, widziałem, że z minuty na minutę przekonują się do mnie, przybłądy z trzęsącej się piętnastki.

Doszliśmy do chałupy. Pluton był już wewnątrz. Przed domkiem stał tylko jeden człowiek z *Thomsonem* gotowym do strzału, w białym maskowniczym kitlu. Był dobrze zamaskowany swoim chałatem. Dostrzegliśmy go dosłownie w ostatniej chwili.

W dwu pokojkach nie było czym oddychać. Poprzedni pluton w radosnym pośpiechu pakował graty, nasi zajmowali miejsca. Tłok i dym z papierosów trochę mnie oszołomił. Nie mogłem w pierwszej chwili odnaleźć Lolka.

"Stary pluton" zabrał się do szybkiego ściskania rąk luzującym. Sypały się życzenia.

W pokoju pięć wesóło bużował. Z niedomkniętych drzwi wystawała głownia. Jeszcze przed godziną głownia była smukłą nogą jakiegoś sekretarzyka. Pomyślałem, że na ładnym meblu, zapewne jeszcze do niedawna gospodyni tego domu grupowała wyszukane perfumy, wśród których zwyczajem młodej generacji mieszczactwa włoskiego — leżały wiersze Leopardiego.

Pożegnanie przed wyruszeniem na placówkę

Pod przeciwległą ścianą stała czerwona kanapa. Leżał na niej porucznik artylerii. Domyśliłem się, że to jest obserwator. Gdzieś bardzo blisko odezwała się znowu broń maszynowa. Porucznik z kanapy podniósł, nie wstając z posłania, słuchawkę stojącą obok telefonu. Powiedział kilka talmudycznych dla mnie słów: — "Jeden stopień wyżej, poza tym wszystko jak przedtem, rąbnijcie baterię...". Po upływie kilkunastu sekund, nad dachem naszej chałupy przesyłał z gwizdem pociski zaalarmowanej baterii. Niemcy natychmiast ucichli. — "Teraz będzie spokój" — powiedział artylerzysta odwracając się twarzą do ściany.

Pokój opróżnił się. Został w nim tylko Lolek, śpiący obserwator, dyżurny telefonista i ja. Wolni od posterunków żołnierze, przenieśli się do przeciwległego apartamentu.

Zanim się spostrzegłem, w rozgardiaszu pożegnania obchodzącego plutonu, czyjaś ręce niepostrzeżenie ustawiły mi łóżko. Ale spać się nie chciało. Zabrałem się do przerzucania książek na etażerze pod ścianą. Aha, więc mieszkanie to należało do jakiegoś lekarza chirurga. Właściciel czytał, nie licząc włoskiego, po angielsku i niemiecku. Prócz książek znalazłem wiele brulionów pełnych fachowych notatek, były również jakieś dzienniki z nazwiskami chorych.

W wielu wypadkach ludność jest ewakuowana z pierwszej linii frontu. Tak się jakoś na świecie zwykle składa, że wszelkie tego rodzaju ewakuacje obejmują w większości wypadków ludzi ubogich. Na froncie włoskim, widziałem kilka takich obrazów. Kobiety na rozkaz opuszczenia domostw, pochlipując owijały bambina w chusty, mężczyźni nieśli toboły. Ludzie szli do następnej wsi, której narazie wojna nie dosięgła.

Wieś, którą objeśliśmy w nocy, składała się z kilkunastu chałup, mocno już przeważnie porożbijanych. Ludności cywilnej w do-

mach nie było. Zostało jedynie kilku starców. Powiedzieli, że nigdzie nie pójda, że jeśli już mają zginąć, to tutaj, na swoich śmieciach. Zostali razem z wojskiem. Tak jak wojsko byli w dzień i w nocy narażeni na ogień nieprzyjaciela i działanie jego lotnictwa i patroli.

Cokolwiek by się Włochom zarzucało we względzie braku odwagi, trzeba przyznać, że ludność cywilna, ta ludność, którą widziałem w strefach przyfrontowych, w różnych miejscach, zachowywała się zwykle bardzo odważnie. Najmocniej nerwowo trzymają się chłopcy. Kilku z nich przed paru dniami widziałem koło Castel Bolognese. Uprawiali ziemię... którą z dosyć dużą regularnością dwa razy dziennie ryły pociski artyleryjskie i moździerzowe.

Dzień zaczynał się wietrznie i ciemnowo. Obudziłem się ze zmęczonymi saniem w butach nogami. Zamiast herbaty było wino i koniak — do wyboru. Stwierdziłem ze zdumieniem, że żołnierze na najpiękniejszej linii frontu, zupełnie nie jedzą wiktuałów faszowanych. Na stole naszym, znalazło się prosię i rumiane kury.

Lolek był wesoły, chociaż wiedziałem, że z nerwami nie jest i u niego najlepiej. Ten młody podporucznik ze "starej" Karpackiej Brygady, jeszcze nie tak dawno, w Palestynie, był ułanem. Z podchorążówki wyszedł jako starszy ułan, we Włoszech po pierwszej akcji nad Sangro dostał gwiazdkę. Po Ankonie miał już dwie gwiazdki za rany. Teraz, dziś, wysyłając tę historię do Londynu, dowiedziałem się, że niedawno dostał trzecią gwiazdkę. Po moim wyjeździe z frontowych chałup, Lolek dostał z jakiejś maszynówki w twarz. Szczęśliwie, pocisk wyszedł koło skroni. Została mała blizna. Powstała trzecia gwiazdka.

Zaczęliśmy pierwszy dzień. Przed południem obserwator pokazał nam przez dziurę w strychu rozkład niemieckich chałup. Stały

o kilkaset metrów. Pokazał również jakie są skutki jego rozmów telefonicznych. Po krótkiej dyspozycji, zobaczyliśmy, jak na chałupę posypała się nasza artyleria. Okazało się, że taką zabawę obserwator urządza kilka razy dziennie. Po naszym ogniu zagrali Niemcy. Zaczęli artylerią, po czym przeszli na moździerz. Odłamki raz po raz godziły w naszą fortecę.

W południe posterunek nasz dostrzegł gołym okiem jakąś grupkę ludzi, idących w naszą stronę. Byliśmy od Niemców odgradzeni zamrażającą rzeczką. Ludzie usiedli trochę — urosli i poprzybierali konkretne postacie kobiet i mężczyzn w cywilnych ubraniach. Szli wprost na nas. Niemcy nie strzelali. Cywile przyszli z kwilącymi dziećmi. Poprosili o wóz do najbliższego miasteczka. Lolek dał wóz natychmiast. Po tem przyszedł jakiś starzec z prośbą o pomoc w pochowaniu zmarłej żony. Żołnierze wykopali dół i zbili z drzewi od szafy trumnę. Wiele przewinęło się przez ten pierwszy dzień bolesnej troski i ludzkiego nieszczęścia.

Po dwóch dniach, byłem w wojennej chałupie bardzo zadomowiony. Znałem niemal wszystkie imiona żołnierzy. Stanowiliśmy na placówce grupkę dwudziestu pięciu ludzi. Był to pluton niepełny. Tak się złożyło. Żołnierze nie byli zachwyceni swoją służbą. Dziwiłem się temu tak długo, zanim się nie dowiedziałem, że pluton Lolka jest plutonem *carrierów*. Przykusztykali pieszo pierwszy raz od niepamiętnych czasów Środkowego Wschodu. Dzieliłi się na niedawno przybyłych z armii niemieckiej i raczej już dawno przywiezionych z Rosji. Pierwsi, młodzieńcy, przeważnie niebieskoocy i jasnowłosi; drudzy o twarzach porytych brudami, o mocnych i podejrzliwych spojrzaniach, o rękach do dziś pamiętających uralskie i syberyjskie "lesopowalę" i kopalnie. Chłopcy z niemieckiej armii, doskonale wyszkoleni i pełni spokojnej zawziętości, stanowili

w chałupie element rozswiergotany i wszystko znoszący z uśmiechem i pogodą. Ludzie z Rosji, byli raczej mrukliwi. Rozchmurzyli się dopiero, dowiedziawszy się, że jestem z Wilna. Oni też byli stamtąd. Ze Święciana, Smorgoń, Lidy, Ejszyszek, Puszczy Rudnickiej, Jaszun. Większość mówiła śpiewnym, jakże bliskim sercu językiem. Zdawało by się, że między byłymi katorżnikami sowieckimi i podobnymi katorżnikami Hitlera, nie będzie harmonii i przyjaznego współżycia. Przekonałem się, że stosunki między chłopcami były jak najlepsze.

Dom, w którym mieściła się nasza placówka stanowił, jak wspomniałem już, własność jakiegoś lekarza. W drugim dniu pobytu na wojnie, znalazłem jego fotografie. Był to młody człowiek o typowej wioskiej twarzy. Wśród pozadeptrywanych na posadzce listów znalazłem kilka z Rzymu od jakiegoś przyjaciela, który uparczywie prosił, aby młodzian porzucił wieś i przeniósł się do stolicy. Ale chirurg nie chciał, pisał, że tutaj jest tak wiele do zrobienia. Wygnała go dopiero wojenna ewakuacja. Do jego domu przyszli Polacy.

Wojna, która zęgnęła nas z całej Polski do domu włoskiego ideowego lekarza, leżała już od kilku dni cicha, zamarla. Tuż za chałupą wila się zamrażająca rzeczka. Saperzy nasi stwierdzili, że rzeczka jest wspaniale zamrażana. Nasi dołożyli min po naszej stronie. Teraz, obie strony czekały na jakiś szaleńczy patrol. A nuż ktoś odważy się wleźć między poobsypany śniegiem miny. To dopiero będzie zabawa. Na śniegu patrolowcy zacierwienięją wielkimi plamami krwi. A na uciekających żywych, pójdzie ogień: jeśli to będą Niemcy — z *Thomsonów*, jeśli Polacy — z *Schmeisserów* i *Spandałów*.

Ale patrole chodziły innymi drogami. W trzecią noc mojego pobytu na odcinku, około północy zjawił się w chałupie młody podchorąży i powiedział Lolkowi, że na szerokości iluś tam metrów... rzeczka jest rozminowana i nasi mogą iść. Swoje miny zostały dokładnie poznaczone.

Natychmiast poszło kilku blondynków. Poszli i nad ranem wrócili. Ustalili gdzie się mieści dowództwo niemieckiego batalionu. Byli bardzo zmęczeni, ale przekrwione oczy patrzyły radośnie. Była to radość ludzi, którym udało się zostać przy życiu, wrócić do swoich.

Dni na odcinku biegły monotonnie. Obie strony strzelały wprawdzie z pewną regularnością, ale nawet potężny ogień nikomu niczego złego zdaje się nie robił.

Na kilka dni przed złuzowaniem poprzedniego plutonu, była silna niemiecka nawała. Wtedy artyleria posiekała całą wieś, padło około tysiąca pocisków. Ale wszyscy zostali przy życiu. Tak się niekiedy zdarza.

Codziennie wieczorem, mul przynosił prowiant i "Dziennik Żołnierza APW". W komunikacie Korpusu stało niezmiennie: "Na odcinku polskiego Korpusu działalność patroli i wymiana ognia artyleryjskiego". Tak było naprawdę. Ale naprawdę również było, że w tej cichej wojnie, obaj przeciwnicy czaili się ze wstrzymanym oddechem, aby w pewnej chwili porządnie rąbnąć. Wojna nerwów nad rzeką białych min trwała.

W noc mojego wyjazdu, nasze czujki otworzyły ogień maszynowy do saperów niemieckich, którzy dowiedzieli się, że młody podchorąży rozminował po ich stronie rzekę i postanowili nataskać nowych min. Ale *Thomsony* przeszkodziły.

Tej nocy, pożegnałem się z Lolkem i poszedłem z mulem, który przyniósł gazety i *corned beef'y*. Pluton został, aby doczekać sposobnego momentu na tusty patrol, na wojnę głośniejszą niż dotychczas. Przed odejściem prosiłem Lolka, aby nie pozwalał palić w piecu meblami. Nie wiem jednak, czy żołnierze dali spokój politurowanemu drzewu. Wiem, że Niemcom spokoju nie dali.

JERZY BAZAREWSKI

Żołnierze w białych płaszczach maskowniczych na stanowisku

Z nieba na niebo

(Korespondencja własna "Polski Walczącej")

Z lotnikami polskimi, w marcu

MIASTO NIEMIECKIE PO "CHRZCIE OGNIĄ"

Kościół pozostał bez frontowej i tylnej ściany, wygląda więc jak domek z kart i chociaż te karty są wielkie jak ściany kościoła, wydaje się, że runą za lada podmuchem wiatru. Zaczynam domyślać się, dlaczego jeszcze z takim uporem wznoszą się nad straszliwymi ruinami niemieckiego miasta. Oto u szczytu tej nawy kościelnej w poprzecznym przekroju, na tle pochmurnego nieba, wisi wielki żelazny krzyżyk i skrzypi na wielkim przeciągu. Wojna otworzyła ściany kościoła, aby pokazać oszłolomionym mieszkańcom miasta, które przestało istnieć, ukrywaną postać Króla Miłosierdzia. Zapomniano o Nim, kiedy przesłaniały Go mury z wielkimi napisami na cześć Hitlera.

Miasta nie ma. Są zakurzone drogi, po których suną nieprzerwane kolumny samochodów i czołgów. Ale po obu stronach wznoszą się jakieś fantastyczne zwaliny murów, cegieł, gruzu, ziemi, drzew, sprzętów domowych — przemieszanych dokładnie i odgarniętych na boki potężnym pługiem gąsienicowym. Tyle pozostało z domostw, w których spokojnie żyły całe pokolenia, ciesząc się wygodą swego bytowania i wiadomościami z frontów, donoszących o zgliszczach i cierpieniach innych krajów nawiedzonych przez oręż niemiecki. Pięć lat temu zachwycono się tutaj filmem "Chrzest ognia" i żadnemu z mieszkańców tego miejsca nie przyszło się nawet w najstraszniejszym koszmarrze, że jego dom, jako ogródek, ulica, miasto, jego rodzina, że on sam stanie się tłem do jeszcze bardziej ponurego, beznadziejnego obrazu zagłady.

Taka jest kara nieba. Ziemia nie potrafi tak karać, choćby zespoliła całą moc swego gniewu. Gdy patrzę w ten odmet dawnego miasta, czytam w nim dzieje tego pogromu. Tu nie było systematycznej młócki artylerii; jej pociski rozrywają mury, kładąc domy, wypalają wnętrza, ale pozostaje coś, pozostaje podziurawiony dom, ulice opustoszałe, na pół rozwalonych murów. Ale na to miasto i na sąsiednie, i na dalsze, na wszystkie, na cały ten kraj runął kataklizm, który można przyrównać jedynie do potwornego trzęsienia ziemi. Oto w tym miejscu zdaje się stała wielka nowoczesna kamienica, a teraz z kupy gruzów sterczy tylko niskie, osmolone i poszarpane obmurowanie. Jest tego tak mało, jakby ktoś już zdążył uprzętnąć. Reszta została zmieciona z powierzchni ziemi. Jakąś nadludzka siła przerwała kamienicę od dachu po najgłębsze piwnice i rozpyliła wszystko. Może w to nieszczęśliwe miasto uderzył meteor — potężna część planety i eksplodował z rozmachem na skalę katastrofy we wszechświecie.

POLACY MAJĄ SWÓJ UDZIAŁ W KARZE SPADAJĄCEJ NA NIEMCY

Stoję w "briefing room'ie" na lotnisku polskiego skrzydła "Spitfire'ów" w Holandii przed wielką mapą, nakrytą celofanem, na której wesoły kapitan Jimmy nanosi różnokolorowymi ołówkami nową sytuację.

—*Fantastic push!* — wykrzykuje co chwila, w miarę jak wyczytuje z kablogramu współrzędne, które prowadzą jego czerwony dermatograf śladami wojsk sprzymierzonych coraz to dalej na wschód, w głąb Niemiec.

Przed czerwonymi liniami pochodu wojsk, przed chorągiewkami i różnymi znaczkami, które oznaczają na mapie zwycięskie armie, korpusy, dywizje i brygady, wygina się coraz bardziej na wschód węzowa, ciągła linia — "bomb-line". Za nią właśnie zaczyna się lotnicze piekło, którego skutki oglądałem na ziemi niemieckiej, za tą linią wyladowuje się straszny gniew nieba obrazonego chwilową uległością wobec przemocy "Luftwaffe" na początku tej wojny. Za tą linią, która spływa zygzakami od wysp holenderskich po góry Szwajcarii, wali się z nie-

ba lawina żelaza i ognia, między wszystko, co jest niemieckie, miasta i wsie, fabryki i domy, lotniska i farmy, kolumny wojsk i stanowiska dział, kościoły i czołgi, pociągi i zabawki dziecięce.

Polscy lotnicy biorą pełny udział w tym historycznym szturmie z nieba na Rzeszę Niemiecką, a dywizjony myśliwskie odgrywają w nim swoją charakterystyczną rolę nieustannego rozpinania nad nieprzyjacielem misternej sieci nagłych ataków i ciosów, przed którymi nie może się ukryć. Lotnictwo bombowe między jak młot parowy, a myśliwskie razi jak prąd wysokiego napięcia.

POLOWANIE NA POCIĄG

Nagle drzwi otwierają się z hałasem i do wnętrza tego baru wytapetowanego mapami wchodzi grupa pilotów, którzy tylko co powrócili z lotu operacyjnego. Wszyscy są radośnie podnieceni, jeszcze nieostygli po walce. Oficer z "Intelligence" podbiega z notatnikiem w rękę, wszyscy skupiają się przed mapą i już z krótkich pytań i odpowiedzi wyrasta opowiadanie o jednej z chwil terroru i zgrozy, jakimi jest wypełnione życie i beznadziejna walka Niemców.

Tym razem był pociąg — jedno z najbardziej prześladowanych zwierząt na łowieckich terenach myśliwców polskiego skrzydła. Piloti pokazują na mapie miejsce na czarnej linii toru kolejowego, gdzie napotkano zwierzyne. Pierwsze samoloty uszkodziły tory i pociąg został osaczony w pułapce, z której nie było wyjścia ani w przód, ani do tyłu. Wówczas rozpoczęła się rzeź. "Spitfire'y" jeden za drugim atakowały unieruchomione wagony z jakimś cennym ładunkiem. Eksplozje, kłęby dymu i płomień zastąpiły widok. Po zrzuceniu bomb poszły w ruch działka, które seriami pocisków siekły wszystko, co zostało z pociągu.

— Ile zniszczonych wagonów? — zastanawia się jeden z pilotów. — Kiedy na zakończenie przejechałem się ponad pociągiem widziałem co najmniej 30 wagonów kompletnie zniszczonych. Ale dym zasłaniał widok, więc z pewnością było więcej.

Ale nie wszyscy piloci mieli dobry dzień. Oto jeden z następnej grupy spowiada się zdegustowanym głosem z jakiegoś samochodu pancernego, jedynej rzeczy wartej strzału w ciągu całego patrolu nad nieprzyjacielskim terenem. I ten drobniak na ziemi usiłował nawet strzelać do niego.

— No, i co? — zapytuje indagujący oficer.

— Kiedy odlatywałem, samochód palił się wielkim płomieniem — pilot skrócił swoje sprawozdanie.

ZIEMIA, KTÓREJ ODEBRANO NIEBO

Więcej nic nie mogli zauważyć, bo na kolejach, drogach i polach jak wymiaro. Tam nikt nie ma prawa się pokazać. Bomby i pociski syją się na głowy, drogi pokrywają się lejami, szyny kolejowe skręcają się w podmuchach eksplozji. Jednym z zadań polskiego skrzydła jest niszczenie linii komunikacyjnych w okupowanej Holandii i dzięki lotnictwu ta część Holandii została odcięta od Rzeszy.

Z tych rozmów przy mapie, z tych krótkich sprawozdań, uwag i pojedynczych słów pilotów ujawnia się w całej pełni prawda, że chociaż tamte ziemie są jeszcze w rękach wojsk niemieckich, niebo nad nimi należy do nas i że nie ma zakątka, w którym Niemcy nie drżą w obawie przed atakiem z powietrza, jaki w każdym momencie może nastąpić. Piloti znają teren niemal na pamięć. Oblatali go wzdłuż i wszerz, żaden szczegół nie uszedł ich uwadze, każda drobna zmiana wzbudza ich zainteresowanie, a to pociąga za sobą nowy atak i znów bomby, i znów zajadłe "strafowanie" ogniem działek. Kiedy bomba spadnie na tor kolejowy i przerwie tory, samoloty jak zie duszy wciąż wracają do tego miejsca i paraliżują rozpaczliwe wysiłki Niemców, aby doprowadzić tor do stanu używalności. Można sobie łatwo wyobrazić prze-

kłństwo pobytu na takiej ziemi, której odebrano niebo.

ŁUDZIE, KTÓRZY ZSYLAJĄ PIEKŁO Z NIEBA

Kiedy przyglądam się pilotom, tym wesołym młodym ludziom, i kiedy myślę o zgrozie, która spływa ze skrzydeł ich samolotów na ziemię wroga, czasem aż nie chce się wierzyć, że to są właśnie ci, którzy to robią. Zdawało by się, że sprawcami takiego strasznego kataklizmu mogą być jedynie jacyś wybrani — najokrutniejsi z najokrutniejszych, jakiej typy na pograniczu najeźdźców z Marsa, a co najmniej ludzie noszący w oczach jakiś niebezpieczny błysk i mający skłonność do wykrywania ust w wyraz pychy i pogardy. A tymczasem są to najmiłsi z chłopców, a atmosfera życia na lotnisku skrzydła przypomina mi akademickie czasy, kiedy to człowiek tak dobrze umiał łączyć poważną pracę z zabawą i pułstą swawolą.

Co w tych ludziach najbardziej jest ujmującego, to bezpośredniość i prostota, brak pozycy i kome-dianetwa. Chodząc po ziemi, zupełnie nie usiłują podkreślać, że należą do nieba, że dziś z niego wrócili, a jutro znów tam pójdą. I że niewiele potrzeba, aby to nigdy nie mogło się powtórzyć. Dlatego trudno się u nich doszukać jakichś specjalnych gestów, symbolów, przesądów, osobliwych zwyczajów — tych wszystkich akcesoriów, jakimi niektóre zwarte grupy ludzi pragną odgrodzić się od człowieka nienależącego do ich grona i za-imponować swoją oryginalnością.

Wśród tych walczących lotników nie ma ani krzty zakłamania. Kiedy mgła zasnuwa lotnisko i loty są skasowane, nikt nie leje z tego powodu krokodylowych łez, przeciwnie wszyscy się cieszą, że można będzie się wyspać. Kiedy lotnik jest zmęczony i zły, nie ukrywa tego i powie każdemu, że krew by zalała takie życie i że wszystko ma gdzieś. Kiedy ma nadejść lista odznaczeń, nie wmadwia w otoczenie, że lekceważy te wszystkie beretki i blaszki, ale powie wprost, że bardzo by chciał, aby o nim nie zapomniano. Lotnik przyznaje się do wszystkich swoich normalno-ludzkich myśli i uczuć, do swojej złości i zadowolenia, do swojej odwagi i strachu, bo życie, które musi pędzić, stawia go tak wysoko, że już nie potrzebuje żadnego sztucznego chwytu, zakłamania lub hochsztaplerstwa.

MYSLIWIEC I ZIEMIA

Właśnie ci sympatyczni ludzie zsyłają z nieba to straszne piekło, którego skutki oglądane na ziemi, chociaż należącej do wroga, nie pozwalają zdobyć się na śmiech i pogodną rozmowę. Ale lotnik nie styka się z tym, nie widzi krwi, nie słyszy strasznego ryku ginących ludzi. Dla niego ziemia jest jakby olbrzymią fotografią, plastycznym stolem. Dla niego wybuch bomby jest grzybkim dymu, który nagle wyrasta wśród domów, a rzeź nieprzyjacielskiego oddziału jest czymś, co przypomina płoszenie owadów. Atakujący żołnierz-lotnik nie nurza się w błocie, nie maże się krwią przeciwnika. Jego walka jest czysta, jak zabieg chirurgiczny, daleka od spraw ziem i jej wrzaskliwej agonii.

Ziemia jest dostatecznie odległa od myśliwca, aby odsunąć od niego widok okropności, które on na nią zsyła, dlatego nie ma ci pogodnego spojrzenia pilota; ale jest dostatecznie bliska, aby zagrozić mu za-jadym ogniem — rozpaczliwą obroną zranionego zwierzęcia i dla-tego piloci wystawieni codziennie na żar bojowych lotów zachowują w sobie tę ujmującą prostotę i radość życia, do którego powracają z nieba. Atmosfera *messy*, świetlicy i kwater lotników ma w sobie coś ze schroniska wysokogórskiego, do którego po niebezpiecznych wyprawach ściągają partie taterników czy alpinistów. Jakże wten-czas smakuje szklanka herbaty, jak jasno świeci słońce poprzez szyby werandy, jak pięknie gra radio, chociaż nie chce się słuchać, jakże pociągają gazety, chociaż nie chce się czytać, jak pachnie las i jak przyjemnie skupić się przy dźwię-czącym szkle baru.

ROZMÓWKI W BARZE I MAGICZNE NAZWISKO

W barze można podchwycić nie jedną tajemnicę atmosfery życia na lotnisku polskiego skrzydła "Spitfire'ów", z którym zetknąłem się tak "somewhere in Belgium" jak i "somewhere in Holland". Zwyczajaj tematy rozmów podgrzewanych w uswięcony sposób, w tym wypadku koniakiem i winem, startują z klasycznym objętym spraw i wznoszą się na wyżyny coraz to większej poufności.

Po przekroczeniu punktu, po którym zaczyna się serdeczność, kiedy nieznajomi poczynają mówić do siebie po imieniu, w innych środowiskach zawsze można posłyszec jakąś rzewną miłosną spowiedź, zwierzenia odnoszące się do planów na przyszłość, westchnienia na temat przeszłości przed-wrzesniowej lub nieco nowych epitetów pod adresem naszych nad-zwyczajnych Sprzymierzeńców. A tu w podobnych okolicznościach kochany rozmówca znów napelnia mi szklanice, przypiera do ściany i zamiast mówić o rąbaniu drzewa w Kanadzie, o nowym trzęsieniu ziemi w San Francisco lub o słodkiej Lisette z Brukseli, oświadcza stanowczo:

— G... cz! ...

Że tylko on, że chciałby tylko z nim, że drugiego takiego nie ma i że niech bym tylko śmiał mieć inne zdanie!

Potem dowiaduję się, że kiedyś w Brukseli Władek był zalany na 70%, Broniek na 85%, a Staszek chyba na 100%. Ale ledwo do restauracji wszedł G... cz momentalnie Staszekowi spadło na 50%, Bronkowi na 35%, a Władek nabrał przekonania, że trzyma w rękę szklanke z mlekiem. Taki autorytet!

Kiedyś wynikła awantura — opowiedziano mi o niej z zastrzeżeniem, że broń Boże nie do druku — i sprawa ledwo nie oparła się... myślałem, że o jakiegoś marszałka powietrza, o Parlament W. Brytanii lub może nawet o wielką trójkę, która zgodnie z dogmatyką katolicką jest w jednej osobie. Ale nie! Mogło się stać coś strasznego, bo sprawa ledwo nie oparła się o G... cz.

A kiedy przeglądałem narastającą codziennie kronikę Skrzydła, wciąż napotykałem słowa: "plk. G... cz zaatakował pierwszy..." albo "dowódca Skrzydła poprowadził na cel..."

— No, co? Masz inne zdanie? — mój rozmówca z gapą lotniczą przyciska mnie coraz groźniej do barowej lady.

Ja też mam już w czubie, więc niczego się nie boję i patrząc wprost mu w oczy i innym — powiadam:

— A ja nie lubię G... cz! A wiecie dlaczego? Nie lubię go za to, że ma trzydzieści parę lat i jest już polskim podpułkownikiem, a brytyjskim *Group Captain'em*; za to, że posiada dwa "Virtuti Militari", cztery "Krzyże Walecznych", D.S.O. i D.F.C. oraz "Croix de Guerre"; za to, że jest wysokiego wzrostu i ma jasną, pogodną twarz; za to, że jest miły i ujmujący, a w służbie twardy i stanowczy; za to, że nieustannie lata i walczy, że ma już tyle strąconych samolotów i jeszcze mu mało; za to, że lubicie go i szanujecie; za to, że nie stać mnie na to, aby mu dorównać choćby w setnej części; za to, wreszcie, że kiedy następny raz zjawię się na lotnisku, przepędzi mnie na zbitą twarz; za to, co o nim napiszę w "Polsce Walczącej"...

Groźne twarze słuchaczy rozjaśniały się w miarę, jak mówilem. Wreszcie ktoś przerwał wesoło:

— Ależ puścił wazelinę! ...

I wypiliśmy za zdrowie dowódcy Skrzydła.

DOBRANE BRACTWO

Z tego, co napisałem, mogło by się wydawać, że najpierw jest wódz, potem długo, długo nic, a wreszcie rycerskie pospólstwo. A tymczasem nie podobnego. Wódz jest najlepszy, bo inaczej nie mogłoby być wódzem w tym dobranym gronie, a tuż za nim stoi zespół wicewodów, za których zdrowie również szczerze wznosimy

toast. A tuż za nimi idzie ogół rycerstwa. Hierarchia jest naturalna i harmonijna i gdyby tych ludzi ustawić w szeregu według nabytych w ciągu walk doświadczeń i wartości bojowych, a następnie u ich "topu" wykreślić linię, to okazało by się, że jest to lekko pochyla prosta oparta nie o fizyczne, ale moralne czubki głów poczynając od wyżej wychwalonego *Group Captain'a*, poprzez *Wing Commander'a*, *Squadron Leader'ów*, poprzez wszystkie stopniowo niższe szarże, aż po sierżantów, bo niebo myśliwców jest zbyt dostojne, aby można było do niego się dostać w niższym stopniu.

Ostrzegano mnie, kiedy pierwszy raz wybierałem się do Skrzydła, abym pisał o nim z wielkim zastanowieniem, bo popełniwszy jakąś gafę, zbyt jaskrawe lgarstwo, zdradziwszy się ze swoją naiwnością i ignorancją w sprawach lotniczych, lub puściwszy się na wody bohaterско-bogoojęzyczniane — łatwo mogę "podpaść" i wtenczas nie mam już co robić w Skrzydle, bo nie tylko "story", ale nawet kieliszka koniaku najgorszego, na eterze, nie dostanę, choćbym sam stawił i prosił, aby gospodarze zechcieli ze mną wypić. Dlatego popełniwszy jedną niedyskrecję co do osoby dowódcy-przyjaciela, jakim jest dla Skrzydła *Gr/Cpt G... cz*, z drżeniem maszyn do pisania podchodzę do obróbki dalszych wódzów w Skrzydle. Nie będę wymieniał nazwisk, bo cenzura zawsze je skreśli, ale przynajmniej zdekonspiruję ich przezwiska, chociaż nie były z pewnością przeznaczone dla prasy.

KILKA OSOBLIWOŚCI "CYRKU G... CZA"

Nie wiem, w jaki sposób te przezwiska powstały, bo niektóre z nich nie mają wspólnego z osobą posiadającego. Dlaczego zastępca bojowy dowódcy skrzydła, ten uprzejmy i dyskretnie dystygowany oficer jest przezwany "Szcurem"? Tak jakby było w tym coś milego, bo przecież wszyscy go lubią.

Inna sprawa, że po kilku dniach pobytu w Skrzydle przekonałem się, jak wszystko na świecie jest względne i teraz dla mnie słowo "szczur" brzmi zupełnie inaczej, kojarzy się z czymś bardzo sympatycznym. Podobnie jest z dowódcą Dywizjonu Poznańskiego, którym jest raptem "Grzyb". Szczur ma przynajmniej w sobie coś drapieżnego, a więc blijskiego pilotowi myśliwskiemu, ale grzyb? Może zawinił w tym kształt spadochronu, ale to już moja własna spadochroniarska sugestia.

Dywizjon Krakowski walczy pod dowództwem swego "Karola". Pod tym skromnym imieniem kryje się postać, na którą wystarczy spojrzeć, aby zechciało się człowiekowi wybrać się na podbój świata. W tym prawdziwym zagonicyku powietrza jest tyle rozmachu, że na jego skinienie dawno pomarli wyskoczyliby z trumien wznosząc wrzask, że chcą żyć i bić.

Jedynie Dywizjon Wileński wykazał wyczuć językowe, bo swego wodza przeważał pieszczotliwie — "Synek". "Synek" odznacza się podwójną osobowością: w powietrzu jest szatanem, G... em, Szcurem, Grzybem i Karolem, a ledwo wypuści podwozie i podejdzie do lądowania, od razu przestacza się właśnie w synka, w łagodnego, pogodnego młodzieńca o niewinnym uśmiechu.

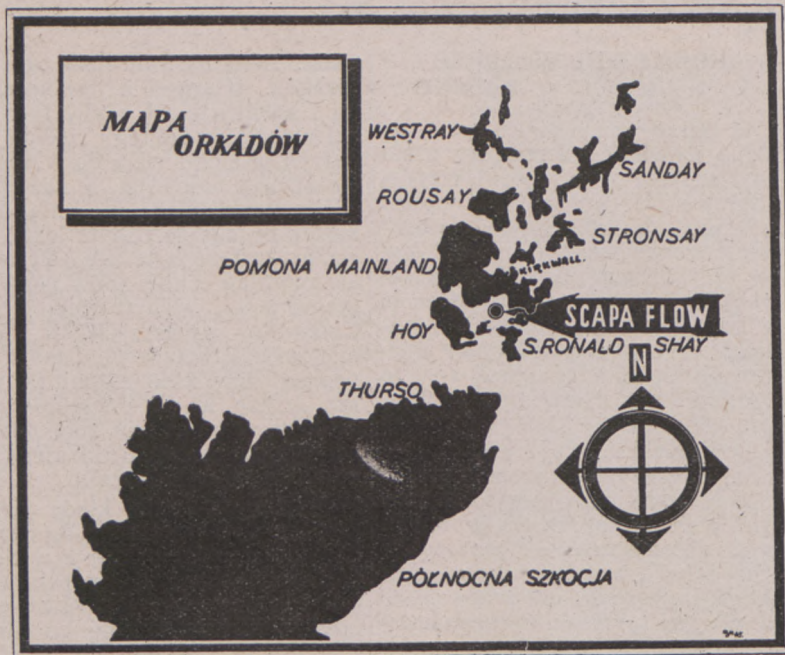
Tacy dowódcy w Skrzydle. A reszta? Reszta jest taka sama.

Brytyjczycy wynaleźli dla najlepszych dywizjonów myśliwskich trafną nazwę "cyrku". Jest to zaszczytna nazwa, zdobywana przez akrobatyczną karkołomność w walce. Trafność tego określenia występuje jeszcze wyraźniej, kiedy ma się możliwość obejrzenia wędrującego lotniska operacyjnego.

"Cyrk G... cza" również jest taką instytucją i chyba cieszy się niemałą popularnością międzynarodową, jeżeli już w czwartym z kolei kraju stanął taborem i rozwinął swoje namioty. Jego wędrowne wozy przemierzyły już Wielką Brytanię, Francję, Belgię, i zawiły — do Niemiec.

EUGENIUSZ ROMISZEWSKI

Scapa—te szkockie Hawaje

Grupa wysepek Orkadów jest miejscem, które można by nazwać siedliskiem brytyjskiej potęgi — nawet bez pomocy *Lease and Lend*. Wysunięta pozycja, dająca wgląd w Atlantyk Północny, Ocean Lodowaty Północny i Morze Północne, jest jakby punktem obserwacyjnym, z którego widać co dzieje się w Norwegii i w Skagerraku w prawo, w rejonie Islandii i Grenlandii — w lewo. Idealne miejsce dla ćwiczeń indywidualnych i zespołowych marynarki brytyjskiej i alianckiej. Anglicy nazywają to miejsce Scapa Flow, my — Szkockie Hawaje.

Wygwizdowo, dziura, pustynia i nuda — oto nazwy jakimi nasi marynarze określają Scapa. I rzeczywiście. Ktokolwiek choć raz był w Scapa, potwierdzi to. Wyjście na ląd chyba za karę, lub na specjalny rozkaz celem rozprostowania nóg. Pogoda szkaradna, dżdżysta i bezustanne wiatry wiejące z Oceanu Lodowatego. Dzikie, nieporosłe niczym wzgórza beładnie rozrzuconych wysepek z przyklepionymi do nich gdzieniegdzie "beczkami śmiechu", w których mieszka stała obsługa dział nadbrzeżnych i przeciwlotniczych. Jedną kantyną z napój skwaśniałym czymś, co w języku angielskim nazywa się "beer", a w polskim? ... Nie ... nie mogę tego powiedzieć.

Życie towarzyskie? ... Wszystko to, co chodzi tu na dwóch nogach i ma prawo ubierania się w sukienkę, pozuje na doskonałą piękność, przy której Deanna Durbin, Betty Grable, czy Dorothy Lamour, stają się zwykłymi kociuszkami. Z drugiej zaś strony, Wrenki, Ateeski i NAAFI-girls ze stałą obsadą są tak dobre, że gdy człowiek popatrzy na nie — i bez biczowania pokusa odlatuje. Bodaj to na "Dragonie" w mesie oficerskiej zrodziła się nowa piosenka na starą nutę, której refren brzmi:

"Nie będziesz, nie będziesz, nie będziesz "kissal",
Nie będziesz "kissal" w Scapa Flow".

To słowo: "kissal" można zamieniać dowolnie, jak tylko fantazja na to pozwala, lecz główny sens, nawet w najbardziej pomysłowym rozwiązaniu rytmu piosenki, pozostanie bez zmian. "Nie będziesz"

Inna piosenka o Scapa, jest już następstwem pierwszej. Śpiewają ją marynarze, którym portowe spelunki Plymouth, Portsmouth, czy osławione Locarno w Glasgow, niejedną przykrość sprawiły. Piosenka: "Bo jeszcze nikt w Scapa przykrości nie złapał" — brzmi jak pewność, brzmi jak zaufanie. Słowem P.K.O.

Pewność i zaufanie swoją drogą, a nudy swoją. Miejscowe czynniki wysyłają się na stworzenie rozrywek godziwych i interesujących w postaci programów kinowych, koncertów, czy wręcz "parties" organizowanych przez załogi stojących tam okrętów.

W zeszłym roku stojąc w Scapa zostaliśmy zaproszeni do czynnego poparcia koncertu swoim występem: chórem rewelersów, czy też jakimś programem muzycznym. Na okręcie mieliśmy jedną potrzaskaną gitarę, pięć czy sześć wątpliwą wartość głośników, no i kapelmistrza grającego na ... fagocie. Co można z tym zrobić? Taki ze-

spół mógłby być dobry na dwuosobowej "midget-submarine", ale na krążownik stanowczo za mały.

—Warto by — mówi nam nasz kapelmistrz — dostosować się do poziomu i programu koncertu.

Przeraziłem się czytając program. Bethoven, Liszt, Bach, Puccini, Verdi i prawdopodobnie przez nas i dla nas — "Warsaw Concerto". A my? ... Gitara i fagot! O! Jezu!!!

Urządziliśmy wręcz śpiewać coś przy akompaniamencie gitary, ale co? Może coś z Moniuszki? Spróbowałem "Szumią jody". Moniuszko przewracał się w grobie, a Gaz /nasza suka okrętowa/ wsadziła leb do amunicyjnej komory przeładunkowej nr. 2 gdzie mieliśmy swoje "studio" i wyla jak sto diabłów. Popatrzyliśmy na siebie, parsknęli śmiechem i odstąpili od "dania czegoś klasycznego".

Wtedy to Jakub zaśpiewał "Nie będziesz", a melodia znanej ludowej piosenki natchnęła nas myślą. Przeciętny Anglik wie o naszym Moniuszce tyle, co i o "Hej, cy to kupa gnoja". Program mieliśmy gotowy.

W pierwszej części koncertu grały połączone orkiestry symfoniczne takich okrętów, jak: "Duke of York", "Anson", "Black Prince" i innych. Skład doskonały, ogółem około sześćdziesiąt osób. Śpiewał też jakiś oficer armii angielskiej uginający się jak gdyby pod ciężarem pasa koalicyjnego; potem wystąpiła jakaś, niemłoda już "sailorka" we francuskiej piosence, szpetnie wymawiając "le ziur, la nui", ale zato sprytnie łapiąc w powietrze wymykające się z jej ust sztuczne szczęki i pociesznie chwytając się za "klatkę z piersiami", co miało oznaczać gotowość oddania się na sposób francuski, tak, jak to było w piosence. Solowe występy artystów dodały nam odwagi.

W drugiej części koncertu, pomiędzy "Rapsodią Węgierską" nr. 2 Liszta i "Warsaw Concerto", nastąpił nasz występ. Wyszliśmy nieco stremowani, lecz nadrabialiśmy miną. Siedmiu hornistów angielskich odegrało "Hejnał Mariacki". Musiałem nawet wyjaśnić angielskim słuchaczom historię "Hejnału", lecz wątpliwe, czy ktoś zrozumiał moją angielszczyznę. Gerald siłą wy dobył kilka akordów z trzeszczącej pod jego pachą gitary. Popłynęła góralska piosenka "Na wójtowej ścierni, hań się tam coś cerni", a potem cała wiązanka następnych. Żywe oklaski wyrugowały tkwiącą w nas jeszcze trzęmę.

"Święty Antoni — stracił serce pod miedzą" z jej sentymentalnym nastrojem, przypominającym Anglikom "Jealousy", wywołała następną burzę oklasków, a nawet gwizdów, co było dowo-

dem, że artyści zdążyli zespolic się z publicznością. I wręcz, "Czekaj Mańka tam u chrustu", piosenka, która dała melodię "Nie będziesz", stała się *clou* wszystkiego. Jakub piszczał, Gerald targał zawzięcie strunami gitary, Bartek przewracał niemilosiernie oczami, a ja jak zwykle spóźniłem się w partii basowej, lecz bym ciągnął przepisową ilość czasu, tylko kopnięty w kostkę przez Jurka, zdążyłem urwać w porę. Oklaski ... Oklaski ... Oklaski!!! Anglikom zdawało się, że to "Ma-maju-queru" — tylko po polsku, a nam ... żeśmy zakasowali Kołaczkowskiemu na amen.

Tak to nasza "Mańka od chrustu" posadziła w jednym rzędzie w czasie admirałskiego koncertu z Toscą i Carmen. I nie powstydziliśmy się jej.

To była niedziela, lecz co robić po ćwiczeniach przez resztę sześciu dni? Nudy!

Admiralicja jednak nie daje próżnować. Gdy nie ma operacji na morzu, okręty stojące w Scapa otrzymują nieraz taki sygnał od C.-in-C. of Home Fleet:

"To relieve boredom I will take the Fleet to sea for twenty-four hours" /Dla zabicia nudów, zabieram flotę na morze na dwadzieścia cztery godziny/.

Nieraz "zabijanie nudów" trwa trzy, lub cztery dni.

Anglicy są znawcami dusz ludzkich. Do najbardziej poważnych zagadnień podchodzą z ich typowym "sense of humour" /zmysłem humoru/ i dlatego "to relieve boredom" nie brzmi sztywno, ani uroczyście, raczej zachęcająco.

I wyruszamy na ćwiczenia w takiej grupie, że gdyby tak niechęć skierować działa na "malutkie miasteczko" liczące około 400.000 mieszkańców, w godzinę zostałyby tylko gruzy. Szyki, zwroty, wzajemne ostrzeliwanie się, zwłaszcza w nocy przy użyciu pocisków

oświetlających wygląda imponująco i nudy zabija naprawdę. Strzelanie do samolotów, obrona przed samolotami torpedowymi, lub ćwiczenia z okrętami podwodnymi, wszystko to składa się na miłą, choć nieraz męczącą rozrywkę. Z okrętu flagowego płyną sygnały, które nieraz wydają się nawet śmieszne.

W zeszłym roku dostaliśmy sygnał: "Podnieść jako flagę na głównym maszcie czysty, biały fartuch kucharski". Fartuch się znalazł, lecz biel jego i czystość były wątpliwe. Śmiechu mieliśmy wiele.

Pewnego razu cała Flotylla kontrtorpedowców /8 jednostek/ otrzymała następujący sygnał: "All coxwains report aboard Flotilla Leader with one boiled egg" /Podoficerowie ewidencyjni kontrtorpedowców zameldują się na pokładzie dowódcy flotylli z jednym gotowanym jajkiem/.

Sygnał wyglądał śmiesznie, miał jednak swój cel, gdyż powodował wiele skomplikowanych czynności. Podoficer ewidencyjny musiał odszukać prowiantowego, ten z kolei musiał otworzyć magazyn, co w morzu nie jest takie proste ze względu na zasady zamknięcia przedziałów wodoszczelnych; potem jajko należało ugotować. Dalsze czynności, to spuszczenie łodzi, wiosłowanie, dobieganie do "leadera" i powrót, co przy większej fali nie jest zadaniem łatwym do wykonania. Wszystko to odbywało się w doskonałym nastroju, ku wielkiemu zadowoleniu /nie wstępujących naturalnie/ marynarzy, których nastawienie do "coxwains" na kontrtorpedowcu, a do "Master at Arms" na większej jednostce, charakteryzuje utarte powiedzenie, kursujące w "Royal Navy": "The best Master at Arms is a dead b... rd". /Najlepszym podoficerem ewidencyjnym jest ten, który już nie żyje — drań/. Może w tym jest wiele racji, gdy się zważy, że podoficer ewidencyjny jest szefem całej załogi na okręcie, a więc jakby Biczem Bożym dla niektórych.

Poza specyficznym humorem, Anglicy są jeszcze wspaniałomyślni, wielkoduszni, magnanimous — jak sami mówią.

Charakterystyczny wypadek zdarzył się na O.R.P. "Piorun". Nie było to cokolwiek w Scapa. Flota wracała z ćwiczeń do jednego z portów, a idąc taką, jak w danej chwili szybkością, mogłaby się znaleźć w porcie dopiero około godziny ósmej wieczorem. Oficer wachtowny "Pioruna" zamierzał pojechać jeszcze tego samego dnia, odwiedzić żonę. Ostatni jednak pociąg miał o godzinie szóstej. Wpada na pomysł i do oficera wachtownego dowodzącego flotą krążownika, wysyła tej treści sygnał:

"Could you increase revolutions? I have a date!" /Czy możesz zwiększyć obroty? Mam rendez-vous!/.

Po chwili przychodzi odpowiedź:

"I'll do my best" /Zrobię co tylko będę mógł/.

Nie upłynęło dziesięć minut, gdy "Piorun" otrzymał rozkaz:

"Piorun" detach and proceed with utmost dispatch to harbour" /"Piorun" odłączyć się i udać się największą szybkością do portu/.

"Piorun" pokręcił maszyny i już ginał za horyzontem, gdy krążownik wezwał go znowu.

"Who is she?" /Co ona za jedna? — brzmiało pytanie.

"I don't trust you" /Nie ufam ci/ — mrugało światło "Pioruna" w odpowiedzi.

Anglicy są naprawdę "magnanimous".

Wracamy z ćwiczeń nieco zmęczeni, niewyspani, lecz zawsze z pewną dozą doświadczenia i większą znajomością "Mistress of the Seas". Przychodzi niedziela, "pint" w kantynie i kino.

Aż pewnego razu, całkiem niespodzianie przychodzi rozkaz, lecz założenie jest zupełnie inne. Tym razem nie są to ćwiczenia. Idziemy na "ostre". Żegnamy ginące nam z oczu "Szkockie Hawaje" i śpiewamy zaskok: "Nie będziesz".

Na O.R.P. "Conrad",
Szkockie Hawaje,
w marcu 1945 r.

STANISŁAW SIKORSKI

Skrzynka pocztowa

LIST MARYNARZA

Szanowna Redakcjo,
Proszę uprzejmie o zamieszczenie mego listu, ponieważ nie wiem w jaki sposób odpisać na anonimową przesyłkę, którą otrzymałem dnia 3-go kwietnia w 1945 r. pod moim adresem. Zwrotnego adresu nie mam, ażeby mógł odpisać na wartość tak "skromnej przesyłki", w której była za 2s. 6d. Stanisława Grabskiego: "Nil Desperandum".

Po przeczytaniu dokładnie takiej broszury nie dziwię się, że wysyłający wstydzili się podać własny adres, ale dziwię się, że są pieniądze na takie rzeczy. Przesyłki te otrzymało nas kilku na statku, a to kosztuje. Uważam, że można by te pieniądze zużyć na papierosy dla rannych żołnierzy w szpitalach. Ci żołnierze przelali krew za kraj ten, z którego siły zaborcze wyгнаły ich z domów, a zamiast im obozy karne, niewole, więzienia i tułaczki. Ci ludzie różnymi drogami dążyli, by wstąpić w szeregi Polski Walczącej i bić się o tę samą chatę i o te same strony rodzinne, gdyż to jest dla każdego człowieka najmiłsze, a dla nas to Rzeczpospolita Polska w niezmienionych granicach z roku 1939, taka, z jakiej nas wyгнаła przemoc ...

Moim zdaniem Polska to nie jest "Wóz Drzymały", gdzie go wróg mógł przesuwać, w jakie strony chciał. Mimo to Drzymała pokazał, jak kochał to miejsce i zwyciężył.

Polska to jest kraj ten, o którego wolność i niepodległość walczyli ludzie wielcy, jak Dmowski, Piłsudski,

Paderewski, Sikorski, a pod dowództwem ducha tych Wielkich Ludzi walczyła Wester-Platte, Hel, Kutno i dwukrotnie Warszawa.

Rząd Polski w Londynie jest konstytucyjną prawną władzą, pod której dowództwem jest Marynarka Handlowa i spełnia swój obowiązek wobec Polski Walczącej.

Co do autora broszury "Nil Desperandum", to uważam, że język morski jest za wyraźny i prosty, aby Profesorowi tłumaczyć, gdzie Polska leży, na jakiej długości i szerokości geograficznej. "Kompas" Profesora zepsuty, należy zapytać uczni o kierunek.

Z poważaniem
J. Skorupiński,
M/s Batory, G.P.O. Londyn
na pokładzie 6.IV.1945.

LIST ANGIELKI

Dear Editor,
Yesterday I received your letter enclosing £10 to be used in aid of the wounded officers of 1st Pancer Regiment.

I am very much touched by your confidence in me. I can give you my assurance that the money will be used to the best possible advantage.

We raise money in various ways for the comfort both of Polish fighting forces and of the wounded, and only yesterday, when my resources were at an end, I had decided to appeal to our Comforts Fund /Scottish-Polish Society/ to earmark a certain sum which I might use solely for wounded soldiers whom I bring

as often as possible to be cared for in sympathetic homes in Blairgowrie.

And like a miracle—before the meeting took place—your £10 arrived. When I told the members about it, they were deeply grateful, and at once decided not only to add more to it, but to start at once and build up a fund to which I might have recourse as needed.

I shall, of course, consult with Dr. Opacki, whose patients I usually have—and if you have any special way in which you wish me to use the money I hope you will let me know.

Meantime, accept my grateful thanks, and please pass on my gratitude to Mr. Hryniewiecki for the very kind thought and trust in me. It shall not be misplaced.

The utmost I can do is as nothing compared to the great debt we owe to your wonderful men and women, and as long as health and strength remain to me I shall continue to do what little is in my power to help your people—our very dear friends and allies.

And at this difficult time, if we cannot help in the big troubles, we can at least show our practical sympathy in little ways. Again, thank you.

Yours very sincerely,
Elspeth M. Monair.

The Garth, Blairgowrie,
Perthshire.
15.3.45.

Poradnik żołnierski

Ranny żołnierz.

Przepraszam Pana, że musiał Pan czekać na odpowiedź na swój list dość długo. Dużo listów nadchodzi do "Poradnika Żołnierskiego" — każdy zawiera jakieś zmartwienie i na każdy trzeba odpowiedzieć. Wszystkie listy załatwiane więc są w kolejności tak, jak nadchodzą. Niektóre jednak zapytania wymagają czasu na przygotowanie właściwej, dobrej odpowiedzi i stąd zwłoka. List Pana i opisana w nim historia jednej rodziny — wzruszyło mnie. Wiem, że to kiepska pociecha, ale czy pomyślał Pan, że takich rodzin jak Pana i takich samych, a może gorszych tragedii jest setki, tysiące — setki tysięcy? Cierpimy dużo — wierzymy, że te cierpienia nie pójdą na marne. Wolność kosztuje bardzo dużo. Zgadzam się z każdym zdaniem w Pana liście.

W sprawie sprowadzenia Pana matki z K — nu zasięgałem różnych informacji, niestety, na razie przynajmniej nie widzę żadnego sposobu pomożenia Panu. Możliwe, że sprawy się wkrótce wyjaśnią. Trzeba jeszcze czekać. List Pana przekazałem Wydziałowi Rodzin Wojskowych Biura Opieki nad Żołnierzem /adres: Vandon House, Vandon Street, London, S.W.1/, skąd otrzyma Pan wyczerpującą odpowiedź. Przykro mi, że nie mogę Panu pomóc.

Pan S.K.

Pisz Pan, że rodzina przebywa w Ugandzie i dlatego chciałby Pan do niej pojechać po wyleczeniu z ran. Wyjazd ten jest możliwy, ale dopiero, gdy po wyleczeniu zostanie Pan zwolniony z Polskich Sił Zbrojnych, i otrzyma Pan dokumenty cywilne.

O zezwolenie na wyjazd należy wnieść podanie do Polskiego Generalnego Konsulatu w Londynie /adres: 63, Portland Place, London/, który poczyna w imieniu Pana odpowiednie starania u Władz Brytyjskich. Sprawa jednak na ogół jest bardzo trudna podczas trwającej wojny i bardzo możliwe, że trzeba będzie poczekać z wyjazdem do jej zakończenia.

Marynarz W.S.

Ponieważ jest Pan w marynarce handlowej, nie jest konieczne staranie się o zezwolenie przełożonego na zawarcie zamierzonego przez Pana małżeństwa. Jest to sprawa prywatna i nikt nie może Panu zabronić zawrzeć małżeństwa, nie mniej radzę Panu powiadomić o swoich zamiarach przełożonego oficera.

TOWARZYSZ BRONI

Ratusz poznański — symbol Wielkopolski Ministerstwo Obrony Narod.

Ratusz w Poznaniu, zburzony w czasie niedawnych walk

Walec wojny, który przeszedł parokrotnie przez ziemie polskie, pozostawił po sobie ruiny i zgliszcza. Nie wiemy, co ocalało z pożogi wojennej w Wilnie i Lwowie. Wawel i Kościół Mariacki w Krakowie są uratowane. Nie zostało natomiast z Zamku Królewskiego w Warszawie. Zaciekle walczyły wojska sowieckie i niemieckie ostatnio toczyły o Poznań, pierwszą stolicę historycznego Państwa Polskiego, przyniosły zniszczenie poważnej części miasta. Z pośród wielu budowli, spłonął w Poznaniu stary Ratusz, z którego ścian patrzyły przez wiele pokoleń, wizerunki królów polskich.

Gmach tego Ratusza tkwi w sercu nas wszystkich. W jego obrazie ześrodkowuje się Poznań, największe miasto przed wybuchem wojny w zachodniej polaci Kraju.

Na wsi w Szkocji

Szkocja, jak wszystkie kraje zachodu Europy, nie ma wsi w polskim znaczeniu tego słowa. Przyczyną tego jest niewątpliwie inny rozwój stosunków rolnych, większe uprzemysłowienie tutejsze, a chyba i nie w najmniejszym stopniu wybitny rozwój dróg komunikacyjnych i środków transportowych. Być może, wpływa też na to i klimat, całkiem różny, oraz odmienna od naszej produkcja rolna, warunkowana nie tylko klimatem, ale i glebą.

Kiedy po zajęciach udajecie się na przechadzkę, a deszcz, który jest niemal nieodłączną częścią szkockiego krajobrazu, w tym Wam nie przeszkadza, zauważycie łatwo, iż więcej tutaj pastwisk, niż u nas. Na pastwiskach zaś, gdzie okiem tylko sięgniesz, pasą się barany i owce, najczęściej większymi stadami. Pastwiska obejmują poważną część przestrzeni tego kraju.

Z owiec strzyże się wełnę, z której wyrabia się przedziwo, będące w wielkiej cenie ze względu na jakość. Wełna tutaj znana była od dawien dawna, stając się podstawowym materiałem odzieżowym. Z niej po dziś dzień wyrabia się "tweedy", słynne samodziły.

Poza miastami i osadami fabrycznymi, nie często spotyka się w terenie większe skupienia domostw. Trzeba tu więcej przyczyn, niżli gdzieindziej, żeby się domy zebrały razem. Dzieje się to tylko wtedy, gdy chodzi o historyczną miejscowość, interesującą turystycznie, położoną nadmianar przy popularnym szlaku komunikacyjnym, przy kościele, czy też przy mniejszym zakładzie prze-

Poznań — poważny i pracowity, stolica wczesnej Polski Piastowskiej.

Do wybuchu wojny — Poznań był miastem wojewódzkim. Województwo Poznańskie zamykało w swych granicach największą część Wielkopolski, jedną z najstarszych dzielnic naszego Państwa. Wielkopolska, wśród której niw narodziła się była państwowość Lechitów, skąd wyrosła dynastia Piastów, gdzie założono pierwsze polskie arcybiskupstwo w Gnieźnie, gdzie — dziesięć stuleci temu — znajdowała się królewska stolica ówczesnej Polski.

Od krajobrazu wielkopolskiego, równinnie ciągnącego się wokół polami, Kraj poczęto nazywać "Polską". Nie tylko więc Wielkopolska była naszą kolebką, ale i nazwę Kraju naszego wyhodowała.

Nazwa: Wielkopolska obejmowała więcej, niż Ziemia Poznańska. Leży w dorzeczu Warty, odgródzona naturalnymi granicami od Śląska, Mazowsza, Małopolski, Kujaw i Pomorza. Ku zachodowi ciągnęła się Wielkopolska poza środkowy bieg Odry, obejmując Ziemię Lubuską, położoną na lewym brzegu tej rzeki.

Jak sami pamiętacie, Poznańskie, jest to kraj równinny, pogarbiony w niektórych miejscach rzędami niskich pagórków. Żłota w lecie, zielona na wiosnę, a wielobarwna od lasów bukowych jesienią — Ziemia Poznańska obejmuje wiele pięknych jezior, z których Gopło, osnute mgłą baśni, stało się dla wielu poetów wątkiem natchnienia.

Przypomnijcie sobie, jak to bywało u Was w domu, w Poznańskim. Było dostatnio i dobrze. Nic dziwnego, iż Niemcy, od stuleci znani światu ze swoich zamierzeń zabobnych, od stuleci też sięgali po żyzną Ziemię Poznańską, po wielkopolskie niwy i łągi, by je wcielić siłą do Rzeszy.

Lud poznański okazywał się wytrzymalszy nad wszelką przemoc. Nie dał się Niemcom ani wynaro-

dzić, ani wysadzić z ziemi. Nie uległ nawet germanizacji za pośrednictwem religii we wrogim języku. Nakaz odmawiania pacierza po niemiecku — doprowadził do głośnego na cały świat bicia dzieci polskich we Wrześni, za to, że nie chciały odmawiać pacierza w obcej i nienawistnej im mowie.

A bohater narodowy, Drzymała? Niemcy wydali przepis, że nie wolno stawiać domu bez zezwolenia policji. Polakom takiego zezwolenia nie dawano. Drzymała poradził sobie z tym zakazem dość prosto. Nabył mianowicie wóz mieszkalny i zamieszkuje w nim, w ten sposób obszedł niemiecką szykanę i pozostał na ziemi ojców.

Postacie takich synów Ziemi Poznańskiej, gorących i twórczych społeczników, jak ks. Wawrzyniak i Dr. Marcinkowski — są wiasnością całego narodu.

Wielkim czynem zbrojnym było powstanie wielkopolskie, które rozpoczęło się w trzeci dzień świąt Bożego Narodzenia, 27 grudnia 1918 roku, wyrzucając Niemców w otwartym boju z odwiecznie polskich ziem.

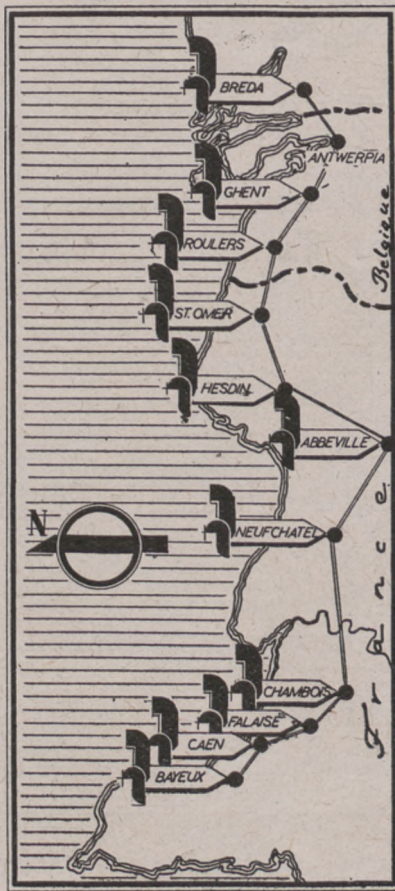
Choć spłonął Ratusz w Poznaniu, choć Niemcy terrorem i zbrodnią, wysiedlaniem i grabieżą, starali się zniszczyć polskość tej ziemi — jej polskość żyje, i żyć będzie, bo jest wieczna, osiadła i ukształtowana więcej niż przed dziesięć wiekami.

W niedawnych walkach o Poznań, zniszczeniu uległ też i dawny zamek cesarski. Tej budowli nikt nie odbuduje. Nie jest ona nikomu potrzebna, a szpecila obcym stylem to, tak szczerze polskie miasto.

Żaś Ratusz Poznański po odbudowie znów będzie spoglądał wizerunkami królów polskich, błogosławiąc narastające pokolenia. Czuwać będzie i trwać do dawnego na straży zachodniej polaci Kraju. Kolebki naszego narodu. Narodu, którego żadna siła, ani podbie, ani ujarzmić na trwałe nie jest w stanie.

Szlak Pancernych

Wiadomo Wam z gazet, że polska Dywizja Pancerna walczy w tej chwili na ziemi niemieckiej. Droge do ziemi wroga wyrabiała ona sobie zbrojnym pochodem przez Francję, Belgię i Holandję. Rysunek poniżej przedstawia ten szlak, wskazując jego najważniejsze etapy. Może wśród ich nazw znajdziecie miejsca zapamiętane z własnych przeżyć.

Naczelną Dowództwo zajęte jest operacyjnym wykorzystaniem przygotowanego do boju żołnierza. Sztab Naczelnego Wodza, jako organ wykonawczy Naczelnego Wodza, planuje działania wojenne, uzgadnia je z Sojusznikami, organizuje całość Polskich Sił Zbrojnych z punktu widzenia ich użyteczności bojowej na teraz i na przyszłość.

Ministerstwo Obrony Narodowej, z Ministrem Obrony Narodowej na czele, zajmuje się sprawami bezpośrednio związanymi z przygotowaniem i zaopatrzeniem Sił Zbrojnych do akcji.

Na czele tego, najbliższego nam, żołnierzom, Ministerstwa stoi Minister Obrony Narodowej. Obecny kierownikiem Ministerstwa jest generał dywizji Marian Kukiel. Poprzednikiem gen. Kukiela jako Ministra był ś.p. generał broni Władysław Sikorski.

W Polsce, po odzyskaniu niepodległości w roku 1918, zrazu to było Ministerstwo Wojny. Potem nazywało się Ministerstwem Spraw Wojskowych, aż do pierwszych lat naszego pobytu na obczyźnie.

Minister Obrony Narodowej, jako resortowy minister, zasiada w Radzie Ministrów. Reprezentuje w niej sprawy, związane z wojskiem, marynarką i lotnictwem.

Armia Polska na Wschodzie

Gdy przeglądamy w obozach w Szkocji niektóre wydawnictwa Polskich Sił Zbrojnych, to nieraz wpadną Wam w oko trzy litery APW stojące przy nazwie pisma. Ten to tajemniczy skrót oznacza Armię Polską na Wschodzie, a przeglądane przez Was wydawnictwo niewątpliwie pochodzi "stamtąd" — to jest ze Wschodu.

Dzieje Armii Polskiej na Wschodzie są całkiem odrębne od innych części Polskich Sił Zbrojnych. Wiąże się one nierozdzielnie z osobą obecnie pełniącego obowiązki Naczelnego Wodza — generała Władysława Andersa.

Jak wiemy, w czerwcu 1941 roku Rzesza Niemiecka zaatakowała swego dotychczasowego sojusznika i współnika — Rosję Sowiecką. Wówczas generał Sikorski, jako Premier Polski, zawarł dnia 31 lipca 1941 roku umowę ze Związkiem Sowieckim, w której wyniku podpisany został układ wojskowy. Ten to układ stał się podstawą dla organizacji suwerennych Polskich Sił Zbrojnych w Związku Sowieckim. Wówczas, w Związku Sowieckim było wielu Polaków, bądź jeńców wojennych, bądź zesłańców do obozów pracy, bądź też deportowanych z miejsc zamieszkania w Polsce. Dowódcą tworzących się Sił Zbrojnych, Naczelnym Wódcą — mianował generała Władysława Andersa, który był od jesieni 1939 roku sam więziony jako jeńiec wojenny Rosjan.

Przystąpiono do tworzenia nowych wielkich jednostek. Zapal wśród Polaków, powywożonych do Rosji, był olbrzymi. Gorąco garnęli się oni do własnego wojska. A wylaniały się przy tym raz po raz trudności. Wykonywanie obustronnie podpisanego układu stało się dziwnie opieszale. Dawał się we znaki brak sprzętu i żywności.

Z miejsc postoju

W jednym z obozów w Szkocji, odbył się w dniach 17 i 18 kwietnia 1945 roku Zjazd Harcerzy i Harcerzy, zorganizowany przez Chorągiew Wojskową Związku Harcerstwa Polskiego w Wielkiej Brytanii. W Zjeździe wzięli masowy udział harcerze wojska, marynarki i lotnictwa, oraz harcerki — ochotniczki PWSK. W oficjalnej części Zjazdu brał udział gen. Janusz Głuchowski, Dowódca Jednostek Wojska w Wielkiej Brytanii, który powiedział między innymi:

"Na Was, harcerze, spoczywa

gen. dyw. Marian Kukiel, kierownik Ministerstwa Obrony Narodowej

Jest on też za stan Sił Zbrojnych z tytułu swego urzędu politycznie odpowiedzialny.

Rząd R.P. znajdując się poza Krajem i ani na chwilę nie przerywając walki z wrogiem, postawił sobie jako zadanie pierwszoplanowe "organizowanie Polskich Sił Zbrojnych na obczyźnie, dla dalszej walki z wrogiem".

Więc też Ministerstwo Obrony Narodowej stało się ważnym organem odbudowy Sił Zbrojnych.

W listopadzie 1941 roku żołnierzy było 45 tysięcy, a porcji żywnościowych dla całości — 30 tysięcy.

W grudniu 1941 roku odbywa się na Kremlu konferencja generała Sikorskiego ze Stalinem. Wojsko polskie w Związku Sowieckim ma dojść do stanu 96 tysięcy głów. Oprócz tego, 25 tysięcy żołnierzy ma zasilić jednostki na Bliskim Wschodzie.

Jednak i to porozumienie, jak wiele układów w dziejach tragicznego sąsiedztwa Rosjan z Polakami, nie doczekało się pełnego wykonania. Szczególnie ciężką dla wynędzniałych ochotników-żołnierzy, wysiedleńców i katorżników, staje się zima 1941 roku. Grasują choroby. Tyfus zbiera straszne żniwo, zrozumieli w kiepskich warunkach zakwaterowania, przy lichym odżywianiu i niedostatecznym umundurowaniu. Żołnierz jednak przetrzymał to wszystko pod hasłem: "Wytrwamy — dojdziemy — zwyciężymy".

W marcu 1942 roku wojska jest 75 tysięcy. Władze sowieckie znów ograniczają porcje żywnościowe do 44 tysięcy. Nadwyżka stanu ma być ewakuowana na Bliski Wschód. Pod koniec marca tego roku — 44 tysięcy żołnierzy udaje się do Iranu. W parę miesięcy później, w sierpniu, z inicjatywy władz sowieckich, odbywa się dalsza ewakuacja, również do Iranu.

Żołnierz polski, wyratowany od nieuchronnej śmierci znalazł się na Bliskim Wschodzie. Tam został jak należy odziany, przebrany i przeorganizowany. Po wchłonięciu Brygady Karpackiej, i tamtejszych ośrodków zapasowych — w roku 1942 powstała Armia Polska na Wschodzie — największy na obczyźnie ośrodek polskiego wysiłku zbrojnego.

W oddziałach, które nie otrzymują dostatecznej ilości egzemplarzy "Polski Walczącej", należy odciąć tę kartę i umieścić na ścianie w widocznym miejscu. "Towarzysz Broni" winien docierać do wszystkich.

KONKURS

Biuro Opieki nad Żołnierzem M.O.N. ogłasza konkurs na zaprojektowanie tytułów dziesięciu /10/ broszur do Biblioteki Żołnierskiej...

Warunki konkursu: 1/ projekt powinien zawierać tytuł jednej broszury, 2/ tytuł wolno wyjaśnić w trzech krótkich zdaniach...

3/ tematy mogą być różne z wyłączeniem tematów nadających się do rozpraw naukowych lub podręczników do nauki i do rozpraw ściśle politycznych...

4/ za najlepsze projekty są wyznaczone nagrody: jedna w wysokości £10, dwie po £5, dziesięć po £1

5/ projekty będą podlegały ocenie Komisji /jury/ wyznaczonej przez Szefa Biura Op. nad Żoń.

6/ w konkursie mogą brać udział wyłącznie szeregowi,

7/ projekty należy nadsyłać listami do Biura Opieki nad Żoń. Wydział Prac Kult.-Ośw., Vandon House, Vandon Street, London, S.W.1...

KONCERT WITOLDA MAŁCUZYŃSKIEGO

Znakomity pianista polski, Witold Małcużyński, grać będzie w Dundee w Card Hall'u w piątek dnia 27-go kwietnia o godz. 7-ej wieczór.

NA FUNDUSZ GEN. BORA

W załączeniu przesyłam kwotę 10/- /dziesięć szylingów/ na Fundusz Im. Naczelnego Wodza Gen. Bór-Komorowskiego Tadeusza i wzywam wszystkie Polki do składania darów pieniężnych...

Naszym obowiązkiem jest zrobić wszystko, aby im pomóc. Z wysokim poważaniem.

Sonia Rejniak

Odmawiając sobie wzięcia udziału w libacji i doceniając znaczenie i cel Funduszu Im. Naczelnego Wodza Gen. Bór-Komorowskiego Tadeusza...

Dziękując Bogu za szczęśliwie udaną operację przeprowadzoną przez p. dr. Magiera Tadeusza...

St.S. plut.

ZWIĄZEK KOLEJARZY POLSKICH W W. BRYTANII zwołuje na dzień 5 maja 1945 godz. 5 pop. w lokalu przy Hans Place nr. 20

ZEBRANIE INFORMACYJNE na które zaprasza Członków przebywających w Londynie lub w okolicach Londynu.

Załączam przy niniejszym £1 z przeznaczeniem: 10 sh. na pomoc Warszawie i 10 sh. na jeńców polskich uwolnionych z Niemiec.

NA POMOC WARSZAWIE

Dear Sir, I should be very glad if you will accept the enclosed cheques £3.0.9 from the Bolton Business Professional Women's Club...

They are the result of collection taken after a very interesting show of Polish Films by Flight-Lieut. Stepowski, of the Technical College, Bolton.

We were very much indebted to him for several interesting lectures, and have great pleasure in making those small subscriptions.

With our best wishes for the future of your country,

I am, Yours faithfully, Marjorie V. Wood

Kwotę 3 sh. nadesłaną przez p. Bańskiego na pokrycie kosztów przesyłki książek, redakcja przeznacza na pomoc Warszawie.

Załączam przy niniejszym £1 z przeznaczeniem: 10 sh. na pomoc Warszawie i 10 sh. na jeńców polskich uwolnionych z Niemiec.

Krystyna Lubińska

NA FUNDUSZ WDÓW I SIERÓT PO POLEGŁYCH ŻOŁNIERZACH 14 WLKP. DYW. PIECH.

Załączam P.O. na sumę £1, którą J. Eksceleńca Ks. Biskup Sawa za moim pośrednictwem przekazuje z kasy Kaplicy Prawosławnej na Fundusz wdów i sierót po poległych żołnierzach 14 Wlkp. Dyw. Piech.

A.J.S. Inicjator Funduszu

NA P.C.K.

W załączeniu przesyłam M.O. na sumę £6.10.0 /słownie: sześć funtów, dziesięć szylingów/. Kwotę tę Ob. Szk.-Rozdz. "B" przeznacza na P.C.K.

Ofic. Gosp.

NA RADIOOBIÓRNIK DLA OCIEMIENIAŁEGO ŻOŁNIERZA

Załączam "British Money Order" Nr. 24525 na kwotę £6 sh.5. Kwota powyższa została zebrana samorzutnie przez 2-gi Kurs Podoficerów Rachunkowych w Gifford.

Intencją ofiarodawców jest zakupienie radioobiornika dla ociemniałego żołnierza.

Kierownik Kursów,

NA POLAKÓW UWOLNIONYCH Z NIEMIEC

W załączeniu przesyłam £1 na fundusz pomocy Polakom uwolnionym z Niemiec, złożony przez st. ogn. A.K. w dniu jego odejścia z Ośrodka Szkolenia Oficerów.

D-ca Pluton Gospodarczego O.S.O.

10 sh. na jeńców polskich uwolnionych z Niemiec.

Krystyna Lubińska

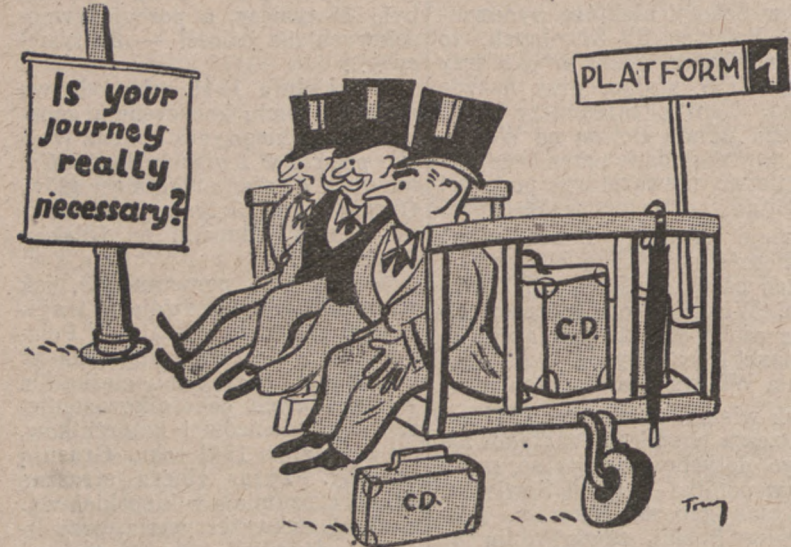
ORGANIZACJA POLITYCZNA "NIEPODLEGŁOŚĆ I DEMOKRACJA"

Dnia 30 kwietnia o godz. 18,45 odbędzie się w Alliance Hall, Caxton Street, S.W.1 /dojazd kolejką do stacji St. James Park/ zgromadzenie publiczne pod hasłem: "KRAJ I EMIGRACJA"

WERINAJSEK

SMIEJMY SIĘ — BO KTO WIE CZY WOJNA POTRWA TRZY TYGODNIE ...

DELEGACI MAŁYCH NARODÓW ZJEDNOCZONYCH ...

... w oczekiwaniu na pociąg do San Francisco ...

WYJAŚNIŁ

Amerikanin pyta Anglika: —John, powiedz mi dlaczego wy nie idziecie włąb Rzeszy? —Ponieważ my nie znamy języka angielskiego ...

DRÓBNE OGŁOSZENIA

Poszukuję pokoju w Europie z ładnym widokiem na świat. Zgłoszenia pod: "Marzyciel".

POKÓJ A ZIEMNIAKI

Szef kompanii wpada do świetlicy i widzi swych żołnierzy przy aparacie radiowym. —Co wy tu robicie? —Słuchamy radia, panie szefie, bo może zapowiedzą koniec wojny! ...

ZAŻDROŚĆ

Na widok zniszczeń w Kolonii, jedna z Angielek odzywa się do sąsiadki w kinie: — Ci Niemcy wyjdą lepiej na wojnie, niż my — będą mieli przynajmniej nowoczesne domy i mieszkania ...

ŚCIANOSKROBY ...

W związku z ukazaniem się gazetek ściennych w obozach w Szkocji, dawne hasło: "Nie pisz po ścianach!" — przestało obowiązywać ...

TRAFNE PYTANIE

—Tatusiu, czy każda wojna nerwów kończy się też pokojem nerwowym?

PRZEWIDYWANIA

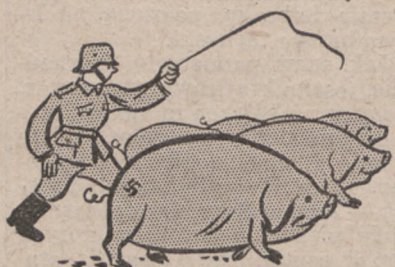
W San Francisco czynione są gorączkowe przygotowania, ażeby konferencja wypadła jak najlepiej. Obecnie w gmachu konferencyjnym instaluje się kaloryfery! ...

W OKUPOWANEJ RZESZY

—Gdzie kogut od tej kury? —Został zmobilizowany, pracuje w wysiłku wojennym ...

UCIEKINIERYZY ...

—Dlaczego Hitler każe nam uciekać? —Trudno, musimy ratować cyrstość rasy ...

NA WSZELKI WYPADEK

—Pan czytał, że do San Francisco ma również wyjechać delegacja ginekologów? —A to w jakim celu?!? —Bo konferencja może być poroniona ...

MAŁY PRZYRODNIK

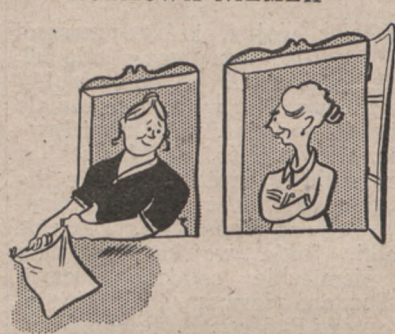
—Mamusiu, to w San Francisco nie rosną palmy? —Ależ dlaczego, właśnie że rosną! —To ciekawe, bo rano jak tatuś czytał gazetę, to powiedział: tam jest wielka lipa! ...

PO ZAJĘCIU WIEDNIA

... Obecny "Wiener Walz" ...

ROZMOWA NIEMIEK

—Ci Amerykanie to wcale zgrabni chłopcy! Niech pani też wywieści białą flagę. Trudno dłużej bronić się, może który z nich przyjdzie ...

NA SAMĄ WIADOMOŚĆ

—Widzi pan, jak tylko Turcy weszli do wojny, to już Wiedeń się poddał ...

DOBRY SCHOWEK

—Wie pan, gdzie Hitler chce się ukryć? —??? —U swych rodziców ... —Gdzie??? —Na cmentarzu w Górnej Austrii ...

PRZEWIDYWANIA

—Mówią, że miasto San Francisco zakupiło kilkadziesiąt różowych okularów dla członków konferencji. —Rozumiem: ażeby wyniki konferencji widzieli na różowo ...

DOBRA OBSERWACJA

Amerikanin po powrocie z frontu: —W Niemczech jeszcze nie jest tak źle jak przypuszczałem. Z każdego okna zwisa albo białe prześcieradło, albo obrus ...

Tekst i rysunki: TONY

Advertisement for St. James' Balm, Antiviral Ointment, claiming to destroy germs and prevent their development.

Advertisement for 'Idea and Word Chart' and 'Brainy Erudite Intelligence' featuring a circular diagram of words.

Advertisement for 'Pewność Użycia Właściwego Słowa' (Certainty of Proper Word Use) by Psychology Publishing Co.

Advertisement for Orbis (London) Co. and Księgarnie Polskie, listing addresses in London and Edinburgh.

SPIS RZECZY: Jan Kurzawa: Polacy w Niemczech. — Dwa apele. — Zastępca: Przegląd tygodniowy. — M. J. Gordon: Nowości lotnicze. — Z tygodnia na tydzień. — Zbigniew Grabowski: Straszne odkrycia. — Stefan Kossak: W uwolnionym obozie. — Jerzy Bazarewski: Nad rzeką hiałych min. — Eugeniusz Romiszewski: Z nieba na niebo. — Stanisław Sikorski: Scapa — te Szkołki Hawaje. — Skrzynka pocztowa. — Poradnik żołnierski. — "Towarzystwo Broni". — Tony: Werinajsek. — Fotografie. — Mapy.

WYDAJE BIURO OPIEKI NAD ŻOŁNIERZEM MIN. OBR. NAROD. Adres Redakcji (Editorial Offices): 5, Portugal St., W.C.2. Tel., HOLborn 7600. 1-e piętro. Redaktor przyjmuje w poniedziałki i wtorki od godziny 11-ej — 13-ej. Redakcja nie zwraca rękopisów niezakwalifikowanych do druku. Warunki prenumeraty: Miesięcznie z przesyłką pocztową w Wielkiej Brytanii i zagranicą 1 sh. 6 d., kwartalnie 4 sh. 6d. Należność prosimy wpłacać z góry przekazem pocztowym lub czekiem na "POLSKA WALCZĄCA" pod adresem Administracji. Ceny ogłoszeń: 1 cal przez jeden łam — sh.20. Zarezerwowane miejsce 50% drożej. Ogłoszenia o poszukiwaniu pracy — 2sh. za wiersz. Adres Administracji (Business Offices): 63, Lincoln's Inn Fields, W.C.2. Tel., Chancery 5505 i 5506.

Advertisement for 'BE TALLER! INCHES PUT YOU MILES AHEAD!' by Ross System, featuring a drawing of a man and a woman.